

کہ ہر اول و مقدمہ ہمیشہ بود فرمان داد کیہ آہستہ آہستہ بہبانہ تعیین مکان سنکر پیش رفتہ شروع جنگ بلیند بہین قسم
 بعل آنگر وہے از مسکر پیش رفتہ بودند کہ سیاسے لشکر مخالفت نمایان شد و مصطفیٰ خان فوج را دو حصہ کردہ یکے بیکر کر دی
 بلیند خان و دیگرے را با اختیار خود گذاشتہ از میان صحرا سے کڑھنے پیدا رکشت از انیطرف یکبار توپ کلان سردا
 و گلہ اش بغیل سوار سے بلیند خان خودہ دوران فوج تزلزلے بہر سید بجزد ایحال مصطفیٰ خان با فوج ہمراہے خود یکبار
 فیلمہ بجلیت زانند و سواران ہمراہے سپہا را خان دادند و مصطفیٰ خان با جم غفیر چون ابرمطیر با برق شمشیر و زانہ ہا
 پیکان قطرہ زمان بر سردا و خان کہ ہمراہ توپخانہ جنے پیشتر از ہمہ ما بود رسیدہ و داوخت و داو خان مع ہفتہ کس
 از برداران خود پایا سے نمودہ در میدان مردان جانفشانی کرد و نام نیکی پیدا گار گذاشت بمشاہدہ احوال از دغان
 دل از دست مردمان رفتہ ہمہ را راہ فرار اختیار آمد مصطفیٰ خان بطرف چپ خود خادم حسن خان را دیدہ بر سر او رخت و زد
 و حوزد معقول رویدادہ خادم حسن خان با پنجہ شصت کس در میدان افتاد چون عبدالعلی خان احوال فوج برہم و اتر دید
 با معد و دے کہ ماندہ بودند پیشتر از نگاوان سلسل توپہا سے کلان در میان افتادہ راہ بر آمد بنظر نے آمد در یسمان گلو سے
 گاوانرا کہ حامل بود بریدہ گذشتند در نیوقت سہد سے نثار خان با پنج شش کس نقی علی خان تنہا از بہین ویار رسیدہ
 شریک احوال ما کہ با عبدالعلی خان بودیم گردیدند و شیخ جانیا روراجہ سندرسنگہ کہ بطرف دست راست متعین و از سینیہ
 عقب ماندہ بودند با دہ دواز دہ سوار رسیدند و رحم خان با پانزدہ شانزدہ کس نیزہ ہا رکف از یار ما پیدا شدہ ہ بجز جان
 اجلی و مقابلہ عبدالعلی خان با مصطفیٰ خان و نزدیک رسیدن شان بہدیکر منیدانم از کجا گلہ تفنگ قضا و رسیدہ مصطفیٰ خان
 شمل قلب اور رسیدہ از پشتش بیرون رفت چون از ہمراہ بیان ہم اکثرے مقتول و بر سنجہ بچر و ح شدہ بودند و با
 ماندگان با ستظار سلاستے و جرأت او جبار تھا سے نمودند گر کش را کہ دیدن ما امید گردیدہ ہر کس راہ خود پیش گرفت
 گر رخت سے پس با آن شان و فرایزدے مرد سے را در میدان رنجتہ مضطرب الاحوال بدر رفت و ہیبت جنگ کہ از کتر
 افواج ہر اول از طرف ما یوس گشتہ مستفسر احوال عبدالعلی خان و با قلت انصار و احوال بہ نصرت و امانت ایند مستعان مستظہر
 بود جبارت نمودہ فیل سوار خود را پیش راند و در پایان بہین دار و گیر بر سر ما رسید و عبدالعلی خان را مظفر در میدان
 دیدہ ہاشم قلی خان داروغہ دیوان خانہ خود را فرمان داد کہ بر فیل سوار سے مصطفیٰ خان بر آمدہ شش را چہرہ لعل آمد کشش را
 بر نیزہ کردہ لاشش را العظیم آباد فرستادند کہ در شہر بگردانند بعد از ان سجاک سپارند علمہ شہر خیا نچہ فرمان بود بتقدیم ہا چیدہ
 سجاکش کردند حکایتیہ فیہ ارا بے با میر محمد باقر مرعشے شوشتر سے کہ از اجلہ سادات شوشتر و اتقیاسے عمد را افسر در کمال دوع
 و تقوسے بود در محالہ ہیبت جنگ و مصطفیٰ خان حسب التماس مخلصان رجوع بہ بہینان غیب نمودہ در عالم رویا دیدہ بود
 کہ جناب ولایت تاب امیر المسلمین علیہ السلام با آن افغان پرکین بشیشیر مقاتلہ میفرماید و بعد از دیر سے آنحضرت خمرہ اندر
 اگر کشیدہ در کمرش و دینم زدہ ہمت با شتماع این خبر کہ شش را بریدہ و حبشش در پانیل لبتہ و کشیدہ خاک کردند تعجب
 نمودہ فرمود کہ سن چنین دیدہ ام باید از کمر دینم شود تا آنکہ بعد از خاک کردنش حکم ہیبت جنگ بدوسہ ساعت در سید
 کہ حبشش را از کمر دینم کردہ یک حصہ بطرف مشرق شہر عظیم آباد و یک حصہ بطرف مغرب بنیا ویزند و چہنہن شد
 بعد از مدتے اعضای گندیہ اش را فرود آورده ما کیکہ او نختہ بود سجاکش بیرونند

دکتر لقبیہ سیف از رفقای مصطفیٰ خان و مال احوال شیرخان و الف خان و عیسیٰ خان مرغی خان

و معاملہ رکھو یا راجہ دولبھہ رام و پایان جواب و سوال مہابت جنگ با او

مرقعے خان پسر مصطفیٰ خان در زمانیکہ پایان عرصہ جنگ بود با اکثر باقیماندگان بمقتضای بیعت شہورتن زرخذہ و خندہ
 بکمان پراز مردہ و گریہ دوستان بعمل نموده در رفت و پناہ پاکسے گھو برد و عیسیٰ خان خالوسے مرقعے خان برادر
 مصطفیٰ خان کہ در کوداے نہان گشتہ بود اسیر آمدہ چند روز مقید بود بعد ازان لبطاسے جامہ دلپاس و اندک زاد راہ ختم
 و خلاص یافت ، دلشیر خان خواہر زادہ شمشیر خان برادر خرد مراد شیردوسہ زخم کارسے بندوق کہ از انجھلے کیے زیر نانش
 بود برداشتہ در خاک میدان بیہوش افتادہ بود بہیت جنگ بر احوال او کہ از عمد طفلی پرورده الطاف بود ترحم فرمودہ
 بر پاسکے سوارسے خود برداشتہ بخیمہ خود جای داد و جراحان ماہر را طلبیدشتہ با ملاح حال او پرواخت چون زخمہا
 کارسے داشتہ و اعلیش رسیدہ بود سو دسے مذاو بعد از دو روز در گذشت و الف خان داماد سردار خان ہما سے
 مرقعے خان نمودہ جانی لسلامت برد و بہیت جنگ خاک عرصہ میدان را بچہہ سائے نیاز و سجدات شکر خالق بی نیاز
 زیبیاسے خود ساختہ بر مضر بخیام مصطفیٰ خان نزول نصرت مشمول نمودہ نذرتہنیت و مبارک باد گرفت و شام
 منجیمہ خالوسے فقیر عبدالعلی خان بہادر آمدہ مبارکباد بایشان گفت در مدارج تحسین و آفرین بنا بر حبارت و جانفشانی
 کہ درین کار از مشارالیه لظہور رسیدہ از حد برد و چون بعد از فتح در میدان اقبال نقارخانہ و اسباب نوبت بدست
 خان منظم مذکور در آمدہ برد حکم بنواختن نوبت فرمودہ مہابت جنگ در عرض مبارکباد التماس اعطا علم و نقارہ از حضور
 پادشاہ براسے او نمود و مہابت جنگ در جلد و سے این امر عظیم کہ از بہیت جنگ با حسن جوہ سپر ایہ انجام یافت عبد
 بہادر ہم کہ شریک کار و در شمار برادر زادہ با بود خلع فاخرہ و اقبالی و جواہر و شمشیر براسے ہر دو با اتفاق فرستاد و در باغ
 جعفر خان ہر دو کس رفتہ بداب و آداسے کہ درین دیار راجہ ہست در بر کردہ کہ کوشش غایات بتقدیم رسانیدہ بجانہ ہاسے
 خود بجل معاودت نمودند و بعد چند سے از حضور محمد شاہ علم و نقارہ براسے عبدالعلی خان بہادر مرحمت شدہ رسیدہ

ذکر آمدن رکھو سچے بھوسلہ در کنگ و مقید گردیدن راجہ دولبھہ رام باقتضای
گردش فلک و جنگیدن میر عبد الغریز در قلعہ بارہ بھاسے بار رکھو پیاس آبر و قحط

در جنگ ثنائے کہ مہابت جنگ ہم بعد ازان رسیدہ در تقاب مصطفیٰ خان شریک بود از نوشتہ سہا سے مہابت جنگ
 و رو در رکھو بھوسلہ در کنگ معلوم گردیدہ بود ماجرا سے آن برین منوال ہست کہ چون عبدالرسول خان بنا بر ناچاقی
 صحبت فیما بین مہابت جنگ و مصطفیٰ خان از کنگ معزول دنیا بت صوبہ مذکور بھاسے خان مرقوم راجہ دولبھہ رام
 راجہ جاتکی رام کہ پیشکار آنجا بود مقرر گردید و بھہ رام موافق عقبہ خود بصحبت سنیا سیان و برابہہ بسیار مائل از جماد در
 متعینہ کہ اکثرے سلیمانان بودہ اند سترہ بود و اغلب اوقات صحبت ہا بنود ضعیف العقول و سیر سیان مجہول
 سنگذرانند و از سنیا سیان اکثرے جو اسے رکھو بود و اند سستی اوضاع و سبکی و غفلت راجہ دولبھہ رام بار رکھو ظاہر کردہ
 اور اجرا راجہ مذکور دلیر سچے ساختند چون خط طلب مصطفیٰ خان بر رکھو بھوسلہ رسید نامبرودہ کہ از کشتہ شدن بھاسے
 روز شب مبتلا سے غصہ و غم چون مار سرد و دم زدہ در سچ و تاب تشر صد انتقام ہوا رسیدن خط مصطفیٰ خان لطیفی

غمرده با جمعیت چهارده پانزده سوار سردار و نه جنگا که گشته از جبال بلاد گنگ وارد آن مملکت گردید و راجه دولبه رام فریب
 سناسیان خورده بمرتبه غافل بود که تا در درگه بر لب دریا سگ گنگ اطلاع از قرب او نداشت میر عبدالعزیز متوطن
 سمانه که به تقریب ذکر آن سعید عزیز قبل ازین گذشت برود او مطلع گردیده با ده بیست کس که در آن وقت حاضر بودند
 سوار شده بدر بار آمد و همراهیان را گفت که زود تیار شده متعاقبش در رسند چون بدر دولبه رام رسید هر سید مردمان
 در جواب گفتند که مهاراج در خواب و خبری از مرثیه در نیجانبیت ساسی بر این گذشت که آشوبی عظیم در شهر رخاست
 و بلبله گریز مشیوع یافت در آن وقت دولبه رام از خواب غفلت جسته و بر پا لگی خود نشسته اراده رسیدن قلععه باره بهای
 که خندان مفاصل نداشت نمود و آشفته سرد دستار گریخت میر عبدالعزیز در سالی او با معدود سالی از رفقای دویدنیایر
 امری یک آن توقف نموده بیرون پشت سر خود دیده با یکی از رفقای سخن گفت چون باز رو بر او نمود دید که راه دور
 نیاید شاید چند نفر مرثیه که غارتگران بوده اند پاسی را در کوچ گذاشته و خود پیاده پاگشته راه خرابه پاسی خند که در پهلوی
 گرفته و گریخته میرود اسب خود را دو ایند و بهلولیش را گرفته ممانعت نمود و گفت که هنوز قلععه می توانی رسید چرا خود را
 ذلیل و هلاک میگردانی بهوش آمده بر آسپی که میر عبدالعزیز پیش کشیده سوار گردید و میر مذکور او را در میان از قفا
 خود گرفته تا قلععه باره به پاسی رسانید و دیگر مردم همراهمی از رساله او و رساله داران متعین اندک اندک جمع آمده
 و ولبه رام بجمعیت بیسور و قلععه محصور گردید و رگهور سیدیه قلععه را فرو گرفت و ولبه رام خبر بعد مهابت جنگ که تبعا
 مصطفی خان رفته بود شنیده مضطرب و شوش گردید و بهان سناسیان که آمد و رفت داشته جاسوس می نمودند
 و اسد پنیا مهاگشته و ولبه رام را دلالت بلاقات رگهور نمودند و نیز زندگه را بر آبرو گردیده را نخی شد و با سرداران
 همراهمی استشاره نمود بعضی بخواهد و بعضی باقتننا سلبیت را می دولبه رام راجع شمر و ند میر عبدالعزیز
 بر خنی دیگر بیاس آبرو سگی خود و شرم مهابت جنگ سر باز زده جنگ را ترجیح دادند آخر الامر بعد پانزده روزه
 از قلععه گریه راجه دولبه رام برای ملاقات رگهور گشت و جمیع سرداران همراهمی او اختیار کردند حتی برادر
 کلان میر عبدالعزیز نیز با ده کس بیرون رفت و میر عبدالعزیز با رفقای خود که همه چهار صد کس بودند جمع حدس
 از شهریان که استخفا خود نموده پناه قلععه برده بودند و قلععه ماند و رگهور بعد ملاقات نباسی خنده و گریه است سرداران
 را بروداران خود سپرد که تواضع نمایند و براسی دولبه رام خمیه بر پا کرده در آنجا جلوس داد بهانه آنکه هوا گرم است اکنون
 بیاساید و صیانت بخورید آخر روز بیاسی خود خوابید رفت چون هر یک بجای رسید و کمر کشاده آرمیدها بنجامتید گردید
 و از آمدن خود نداشت کشید میر عبدالعزیز میاسی جنگ گشته در حراست قلععه کوشیدین گرفت رگهور بعد استفسار و آنگی
 نیز آنکه میر عبدالعزیز میچنگد بر او میر مذکور را مع پنیا میران دولبه رام با مردم خود نزد یک قلععه فرستاده سراجید و عید
 و تنزید آغاز نهاد میر مذکور جواب داد که نه برادر داریم و نه آقا نوکر یک کس که مهابت جنگ است بوده ایم یعنی نامردی
 کرده بشما پیوستند و با پاس نک تا جان داریم بمانده محافظت قلععه میگوئیم خلاصه تا یکماه و چند روز رسید عزیز مذکور
 و محافظت آبرو سگی خود و مراسم قلععه دار سگی کوشید و نگذاشت که کسی در آن قلععه تصرف تواند نمود تا آنکه مهابت جنگ
 حسب الاتماس شهاست جنگ و بنا بر اطلاع برود و رگهور جنگ از تقاب مصطفی خان و رقابت مهابت جنگ برشته
 بر خند آباد رسید و هر چند خبر میر ساسی دولبه رام و جنگیدن میر عزیز شنیده اما بنا بر غرضیکه در توقیف رگهور داشت

ذکر رفتن رگھوپطون عظیم آباد در سید جنگ بر مقتدر گھو

اعانت و کمک میر غزنی و اراده مقابله و مدافعه رگھوپطون هر سو قوت داشته بر عکس گمان مردم منعم علی خان نام شخص را که از شاهرهان آباد آمد اراده توسل با ذیال دولتش داشت و زبان آورنگین مقال بود نزد رگھوپطون و خواستگار مصفا گردید و رگھوپطون این استعدا با مضطراب و عجز مهابت جنگ دانسته قبول مصالحه شرط ایصال سه کرو روپیه سے نمود مهابت غیر ورت در لیت و لعل میگذازیند تا آنکه خبر ظفر یافتن بهیبت جنگ بر مصطفی خان شنیده سعادت شکر الهی تقدیریم رسانید و بارگھو که جواب و سوال مصالحه داشت رو سے ورق بگردانید و پیغام داد که مصالحه را سبب با عجز و تصور است یا امید سوخورد و الحمد لشکر که الی الآن نمازیان غیرت شعار و نبر بران شیر شکار در مقابله و مقابله بالایشان حریف تو را زایل و مشتاق تو ترا صبا و بعبید بسمل اند و تحصیل نفی هم از ان مسافر غریب و سا لوک منفلوک منقول و نداشتند در نیصورت مصالحه منحصر بر مکار و حیالت که شیرین همیشه ننگ عار بانندگان دریا حے برار کارزار را بجائی رسانند که جوی از خون دریا مومن روان کرد و دوران بھر بے پایان دلاوران بہادر و بہادران دلاور شناور گشته بر بہادر حملات رستم آرنند بعد از ان بہر کہ مغلوب و زبون دشمن گردد از غالب طالب صلح و آسختی شود رگھوپطون با چارہ پانزدہ ہزار سوار نبرار کردہ مسافت طی نمودہ با جوار آن گردون و قار رسیدہ و آن جناب صد کروہ ہم بر سہم استقبال قدم رنجہ نفر نمودند مهابت با ز جواب فرستاد کہ چون شما از راہ دور حرج عظیم کشیدہ بہ سیم و اسید درینجا رسیدہ آید و ایام برشکال قریب الا تقال ہست مامون مناسب آنکہ چند سے آسودہ مہیا سے رزم و پیکار شویید بعد ان تقنا سے بر سات بعون اللہ تقا سے استقبال شما نمودہ تا مملکت شما مشائعت خواہیم نمود رگھوپطون با سماع این کلمات در اطراف لک بر بھوم رفتہ چا و نے نمود و تمام صوبہ کنگک تا مید نے پور و بھلی و بردوان در تصرف او درآمد و میر سز زبردت جواب و سوال مصالحہ بنا بر اقتنا سے صلاح وقت از کنگک خود نا امید گردیدہ و قلعه را از ذخیرہ اذوقہ و ما یحتاج حرب خاسے ریدہ بہ تہیہ راضی بمصلحہ و دادن قلعه بارہ ہائے لشیر ط حفظ آبرو و اسباب نھرا ہی خود و اختیار ماندن ، مانند ن نزد رگھوپطون عہد نامہ بدستخط رگھو و مہر دگوا سے ضمان رو ساسے لشکر گرفتہ از قلعه برآمد و چند روز در لشکر ماندہ از رگھوپطون خص شد و خود را نزد مہابت جنگ رسانید و بعد یک سال کامل بلکہ چند ما سے زیادہ بر یک سال راہہ جانکی رام سکت بہ برای استخلاص سپر خود را بہ دو لبہ رام بر گھو معرفت مہا جان رسانید و دو لبہ رام را رسانید و بعد آیش مبلغ مذکور مہابت جنگ بپاس فدویت و دولت خوا سے راہہ جانکی رام از خزائن خود بخشید .

رفتن رگھوپطون عظیم آباد بر استخلاص مرتضی خان و بلند خان و غیرہ افغانہ از لڑکی و رسیدن مہابت جنگ ہم برای مقابله با رگھوپطون عظیم آباد و معاودت از انجا بھر شد آباد

دوران احیان کہ رگھوپطون سولہ در نواج بر بھوم سکونت داشت مرتضی خان سپر مصطفی خان و بلند خان و دیگر افغانان کدر مگر ی گھو بعد فرار از میدان رندہ سکتینت بودند و زمیندارانجا آنها را جاسے داد و طبعی در بعض اموال انہا نمودہ و پہلوان سنگہ و سوتھر سنگہ زمینداران سہرام و چین پور حسب الاشعا بہیبت جنگ نمیکند اشتند کہ افغانہ از ان شباب جیبالی لہر نے بدر روند افغانہ دوران مکان سہم اشیمان مارو مور و زندہ بگور بودہ مردن را بنویسین چنان تہج امید ادند بنا علی ہذا بنو گھو سولہ طرائق مشتبہ عجز و انگ دستوار تر فرستادہ معروضد اشتند کہ اگر شما با بیطرف

قدسے رنج فرمایا و مخلصان ازین تنگنا سے نجات یابیم باوام الحیات حلقه اطاعت درگوش و فاشیہ عبودیت بر
 دوش درشته در مراسم بافتشائی قاصد نخواستیم بودر گویا سید آنکه صید نزار اخصان بانام و نشان را طبع و منتقاد و خوساز
 او احرار بشکال سال چاه و هشتم ازمانه دوازدهم از محل اقامت خود از راه جنگل بیرجهوم و کھر کپور متوجه صوبہ عظیم آباد گشت
 و بعد تاراج شیخ پوره و دیات شکار سے وغیرہ برای استخلاص مرتضی خان وغیرہ از دریا سے سوہن پایاب گذشتہ اقامت
 را خلاص ساخت و با جمعیت بیست ہزار سوار مع افغانہ و مرہٹہ در عرصہ ارواں و حد در شکار سے اجتماع داشت کہ متعاقباً و
 مہابت جنگ با دوازده ہزار سوار ہزار از راه متعارف بقصد قتال و استیصال مرہٹہ عظیم آباد در رسید و احترام الدولہ
 بہادر بہیت جنگ استقبال عم خود مہابت جنگ نموده ادراک شرف قد مبوس نمود و مہابت جنگ در باقی پور طرف
 غرب عظیم آباد مسکر ساختہ روز سے چند دران میدان بلقاسے دوستان و صحبت مخلصان مسرت اندوختہ

ذکر آرزوگی عبدالعلی خان بہادر بایہیت جنگ و رفع عبا رتقا ربا صلاح مہابت جنگ

چند ماہ سے قبل ازین میان بہیت جنگ و عبدالعلی خان خالوسے مسودا و اوراق عبا رتقا لے برخاستہ صحبت ناچاق و
 مادہ افتراق گردید و بہیت جنگ رقعہ لیبہ اعلی خان نوشتہ دران ورقہ فقرہ نوشت کہ حاصل مغولش این بود کہ در جنگ
 مصطفی خان افسرے راجہ کیرت چند زخم تیر برداشت و بر جانفشانیہا ہمت گماشت صاحب چہ کردہ اند کہ ایہہ اثبات
 حقوق خود میفرماید عبدالعلی خان ترک آمد و رفت در بار نمودہ بخانہ خود منزوی بود چون مہابت جنگ برود و دعائم
 گشت کہ ترک رفاقت بہیت جنگ فرمودہ ہمعنان مہابت جنگ بمرشد آباد رود و در خدمت مہابت جنگ بزیادہ اوقات
 بگذرد روز سے در حیمہ مہابت جنگ کہ بعد طعام مجلس خلوت و جلسے احمد و مہابت جنگ و بہیت جنگ و عبدالعلی خان
 یکجا نشستہ بندہ را ہم حضور مجلس مذکور میسر بود عبدالعلی خان راہ سخن کشادہ شروع بعرض احوال و بہانہ مقصد خود
 نمود و با مہابت جنگ گفت من داعیہ آن دارم کہ لقبیہ عمر در خدمت بگذر ایم چہ الحال مجال اقامت با بہیت جنگ بہادر
 ہارم مہابت جنگ بنا بر تلبیہ و تصفیہ فرمود کہ درین جزو زمان پسربا پدر و برادر برادر حضورت سے ناید چنانچہ
 شاید سبب این تقریر آنکہ دو سہ روز قبل ازین ماجرا صولت جنگ را با پدر خود حاجے احمد بنا بر سو وطن خصوصت
 غیر مناسب رویدادہ و سبب تصفیہ پدر و پسر گشتہ بود ہر گاہ کہ این قسم ماجرا میان آبا و اولاد و اخوان حقیقے روید ہد
 در میان شو بہیت جنگ کہ بنی عم یکدیگر پیدا گر ملائے ظاہر شود چہ استبعاد دارد عبدالعلی خان گفت کہ فائدہ گاہا اخوان
 و اولاد با ہم اگر خصوصتی و رز ند معنائقہ نیست کہ با ہم دعا و سے ارث و شراکت دارند منکر نوکر محض ہمین عالمہ با من ہر گاہ
 ندارد اگر لائق کار خود دانند نگہدارند و الا بدون بخش و سخنان رکیکہ نامناسب ہر خصم فرمائید این قسم رقعہ ہا چہ
 وارد کیرت چند چہ گید لیت کہ اورا با من منجذ بہیت جنگ ازین سخن بر آشفندی و رنگ رہش متغیر گشت و گفت
 کہ من جان خود را برای آبرو سے کیرت چند خواہم داد کیرت چند کسی ہست کہ گفتشائے پدر اورا بزرگان ہمہ کس
 برداشتہ اندکنا یہ آنکہ پدرش دیوان شجاع الدولہ مرحوم ناظم ہنگالہ و مرجع جمیع اہل خدات بود کہ حاجے احمد مہابت
 ہم از ان جملہ بودہ اند عبدالعلی خان گفت کہ پدر من کفش بردار سے پدر کیرت چند کردہ تا من احترام او از جملہ فرمایا
 شمارم مہابت جنگ تسکین عبدالعلی خان فرمودہ گفت کہ باباشما چرا آرزو سے منوید کنائے نواب بہیت جنگ

بسو کے میں است این سخن مہابت جنگ احترام الدولہ منغل گشتہ سکوت و زید و مجادلہ اختتام یافت بعد چند روز ہیبت جنگ
را در تنہائی فرمایندہ با سپہ گیر معالقبہ کنائید و تارخ گویدہ

رجوع باجرای حرب رگھو بسو سلہ با مہابت جنگ کہ در میدان شرقی نجب علی پور اتفاق افتاد

فرد روز سے چند مہابت جنگ از باقی پور مع ہیبت جنگ و صولت جنگ و ثابت جنگ و سراج الدولہ و شمشیر خان و سردار خان
و میر محمد جعفر خان و حیدر علی خان و رحم خان و عمر خان و شیخ جہانپار و غیر سم کو چیدہ نبوت پور رسید در ان روز اثری از مرہبہ
در راہ پیدا نبود بعد ورود اندک غلطہ نمودار سے بعضے سواران مرہبہ کہ از بازاریان کسے دیدہ بود بر خاستہ فرو نشست
صبح مہابت جنگ بہ توزک جنگ و حرب مقدمہ زینجا میں و ساقہ لشکر آراستہ سوار شد در ان روز شش کس صاحب نوبت
و پنج کس صاحب ثاہی و مراتب در ان فوج بودہ اندہ مقدمتہ الجیش میر محمد جعفر خان و شمشیر خان و جانب راست عطاء اللہ خان
و سردار خان و طرف چپ احترام الدولہ ہیبت جنگ و ساقہ لشکر کہ عبارت از چند اول است صولت جنگ و شیخ جہانپار و
عمر خان و بان نشان فیل مہابت جنگ رحم خان و در قول خاص فقیر اندہ بیگ خان و نور احمد بیگ خان و دیگران بہین نشان
و فرسخ کل عساکر جو یاسے اعدا تا اول ظہر راہ پہا بودہ مرہبہ ہار و برد نیامدند و دہات اطراف را سوختہ و وزر و بال ضعیف
دورتر از ضرب توب و تفنگ راہ می پیوندند تا آنکہ بر تالاب رانی متصل نجب علی پور عسکر منصور در رسید اتفاقاً کہ گورد رہان
مقام فرزدگاہ داشت و در ان روز وصول مہابت جنگ تا با سنجاد در از قیاس سے پیدا شدت میر محمد جعفر خان و شمشیر خان
کہ لغتہ بر سرش زید نہر گھو مضطرب گردیدہ سب آنکہ لشکر خود مرتب سازد مدافعہ پرداختہ در محاصرہ افتاد و نواح مرہبہ
از چار سو هجوم آورده در استخلاص او پور شہا آورد و جنگ عظیمی با میر جعفر خان روید اوسے گوئید کہ بسہل انکار سے شمشیر خان
رگھو خلاص یافتہ بدر رفت و اعدا از ان مہابت جنگ باستماع از دعام مرہبہ بر سر میر محمد جعفر خان بگیک اور سیہ ہمدین
عرصہ با ما کہ سمر اہ عبدالعلی خان بہادر باندک فاصلہ از شمشیر خان و میر محمد جعفر خان بودیم نیز جنگ رویداد جنگ کس از طرفین
مجرور و مقتول شدند عبدالعلی خان با معدود سے مقابل چند سہار کس اتادہ بود درین ضمن سہار خان مع قبیل نشان
ہیبت جنگ یا اندک مایہ جمعیت رسیدہ سمر عبدالعلی خان گردید درین زد و خورد شام شد و مرہبہ با مضطرب الاحوال پس تر
رفتہ اتاست نمودند و مہابت جنگ مع سہراہیان در بہان میدان نزول نمود و خیمہ محقر سے برای او بر پا گردیدہ بر اسر وارا
عمرہ مثل صولت جنگ و ہیبت جنگ و ثابت جنگ و امثال اینہا سرسایہ نیز میر آمد و بنا بر طلبت شب احد سے از بار بردار
خود کہ گجا ماند و چہ بر سرش آندا گئی نہ داشت و تمام شب مردم گم گشتہ ہا سے خود را نیافتہ در جستجو سے آناشتا بان و
در طلب آناہا بفریاد و فغان بودند عبدالعلی خان بہادر و سبہ و محمد الہ یار خان بہادر برادر علائے مہابت جنگ و اکثر نشان
و متربان انشب را در خیمہ مہابت جنگ بسر بردہ چون صبح شد بار بردار ہا در صحرا افتادہ امانت و سلم یافتند چنانچہ ارا بہ فقیر ہم از
جا بیک مردم ما و رفتا سے عبدالعلی خان بہادر وقت شب فراہم بودند بقدر نیم کردہ در صحرا بے نگہبان محفوظ ماند صبح بہلبان
گاوان را بروہ و چند پیادہ ہمراہش رفتہ آوردند و عسکر انتظام یافتہ چند روز در ان میدان مقام شد مہابت جنگ ہر روز
در میدان بر آمدہ با مرہبہ مصاف میدان و غالب آمدہ مرہبہ را غائب و خاص بر سے گردانید اما مہا سنا شمشیر خان و سردار خان
را با خود نیافتہ یافتہ اند کے در باطن اندیشہ مندرگشت چنانچہ یاد دارم کہ روز سے اندرون محل حضور نواب بیگم فقیر نشستہ بود

که مهابت جنگ آمده اندک تنگ نشست و بیکم صاحبه بنیخواهسے کار فرما شده مستفسر گردید در جواب فرمود که این مرتبه من جنگ
 نما زمان خود و گرگون سے منیم بیکم مذکور بنیغیر علی خان بهار سے و تھے قلی خان خلف صاحب عبداللہ خطاط مشہور را کہ در بعد
 عالمگیر دیوان بر ما پور بود با اتفاق بر رسالت پیش رگوه از طرف خود فرستاد تا صورت مصالحہ اگر تو اند شد بعبرۃ نهور آری
 تا مسرودا بوساطت میز حبیب تا به رگوه رسیدہ ابلاغ رسالت نمودند و رگوه کہ غلبہ لشکر مهابت جنگ در خاطر خود مریخ داشت
 مصالحہ را معتقد نشد و اما میر حبیب کہ با مهابت جنگ نهایت عدو در ارضی نگشته رگوه را باز داشت و دلالت بر فتن مرشد آباد
 نمود سببش بہا نا آنکہ شہاست جنگ در اینجا تنها و عرصہ فاسے است بلکہ کار سے از پیش رود رگوه پیشوہ میر حبیب انہ مرشد آباد
 گردید مهابت جنگ نیز تقابش گزید چون در ستیز و آدین روز اول کہ ناگهان رویدادہ انقلابے پدید آمدہ بود اخبار غلبہ
 بغارت رفتہ نہایت قلت داشت آمدن تا بنمیر اندک بمشقت و عسرت ماکولات میر آمد چون دریا سے سوہن آب عمیق
 نہاشت و اجناس عمدہ در شکر از بیچ طرف میر رسید و چون غلبہ کیا رب و آخر الامر نایاب شد و مهابت جنگ کنار دریا سے
 سوہن گرفتہ قطع مسافت سے نمود ممتہ حیونت ناگرو میر غلام اشرف کہ ہر دو جامعہ دار ملازم سرکار ہیبت جنگ و صاحبان
 جرات بودہ اند و در شہر عظیم آباد بنا بر کار سے دوسہ روز توقف نمودہ چون راہ از تک بہ تاز مرہہ مسدود گردید پاس
 غیرت و ارادہ فاقت ولی نعمت نمود با اتفاق ہمدگر جمالت را کار فرما شدہ باجمیعت قلیل کہ ہمراہ داشتند از شہر رآبدہ
 راہ شکر گرفتند بہتہ با در راہ محو کردہ خواستند کہ غارت کنند نہایت راضی نگشتہ ابتدا با استعمال سیف و شان
 نمودند بہتہ کہ بسیار بودند جامعہ داران مذکور را مع رفقا در میان گرفتہ مورد طعن و ضرب یوف و ہر دو را نہایت مجروح
 نمودہ بر خاک افکندند بیٹی ناگر مذکور از زخم شمشیر کیہ دران گیر و دار رسیدہ بود از بیچ مقلوع گردید و اسباب ہر دو کس
 بغارت نہتہ عیان بحال تباہ سپاہ ہیبت جنگ ملحق شدند و مهابت جنگ عظیم آباد رسیدہ چون رگوه در فتن مرشد آباد
 عجلت داشت بلا توقف بہت بر تقابش گماشت در منزل بہا گلپور رزمنہ مختصر چنپاگر مهابت جنگ زیر سائہ اشجار اینہ
 ۲۰ ساد و سرداران شکر بر اسے تعین مقامے مناسب ہسکر آہستہ آہستہ پیشتر رفتند و فاصلہ بعیدے در میان افواج
 و مهابت جنگ افتاد و رگوه انہما زہرست نمودہ باجمیعت پنج شش ہزار کس نمایان و در فر و گرفتن مهابت جنگ شبان
 گشت مهابت جنگ دران وقت بکمال استقلال کار فرما گشتہ خوہس خود را جمع نمود و با معدودیکہ مع سوار و پیادہ زیادہ
 از پانصد شش صد کس نبودند مقابل رگوه شد و مردم قلیل مذکور را مرتب نمودہ تا دیر مدافعہ آنا نمود و دوست محمد خان
 یکہ را کہ فونگہدا شتہ بود و ظاہر شش با او صنایع بانکہ با شبابہت داشت و روز اول ملازمت دعوہے بلندی کردہ بود یاد
 فرمود چون حاضر آمد گفت کہ محل اظہار آن دعوہے ایجاست اگر سے تو ایند شہابہ عدسے بر اثبات آن دعوہے درین
 میدان بیارید او ہم آنچہ گفتہ بود بظہور رسانید و اسب خود را پیش راندہ در جمع کثیرے کہ مقدمتہ ہمیش رگوه و از کیہ تازان
 و فارسان لشکرش بودند تاخت و با و کس جمیعت شان را در ہم شکست از ان جملہ یکہ را گشت و یکہ را زندہ گرفتہ
 آورد درین اثنا سرداران دیگر کہ اندکے دور تر بودند رسیدہ رگوه را مع فوج او بضر ب تنگ و تیر و شان و شمشیر
 و زرد و خور و مغلوب ساختند چون طاقت در باخت ناچار رو بفرار نهاد و دیگرانہ اچ او بقدر دست برس بار بہتہ را غارت
 کردہ راہ فرار نمود و شایع عام متعارف از امکان چون عرصہ چند ان نثار کردہ و لشکر مخالف با ہمدگر تو اند رفت رگوه
 از خوف مهابت جنگ وہم بنا بر عجلت و ارادہ سبقت ہصول ہر شدہ آباد راہ جنگل و کوہستان پیش گرفتہ بہا حبیب

براسے محافظت شهر مرشد آباد اٹلا ٹاٹھماست جنگ نگاشته برڈاک فرستاد و خود براہ منازل مقررہ معرہ فہ باستعمال شتافته
 بعدیکر وز ازور و درگھو بر شد آباد رسید رگھو دران عرصہ کہ مہابت جنگ زیر سیدہ بود دہات اطراف مرشد آباد مثل جیسا کہ
 ۵۰ و بلغ میر جعفر خان را آتش داده تاراج نمود و بجز دو رو د مہابت جنگ قالب تنی کرده بے استعمال آلات حرب باہا
 فوج خود رفته سمت جنوبی و غربی شهر روانہ گردید مہابت جنگ بعد سہ چار مقام از جہا پی وہ کوچ فرمودہ و براہ خاج
 شہر گذشتہ و زمانی گنج نزول نمود و یکبار دیگر برستالاب رانی آن طرف کٹوہ محاربہ توسے بارگہ نمود و پیشا رالیہ در لک
 جنگ کمال پایدا سنے را کار فرما شد و بعد ہلاک جمعے از ہر اہمیان صورت فتح و ظفر در آئینہ خیال خود ندیدہ و طانت مقاومت
 مفقود یافتہ روسے از میدان بر تافت مہابت جنگ عمان از تعاقبش باز گرفتہ در پے او سے تاخت رگھو و سرداران
 او چون بار بار ضرب دست عسا کر مہابت جنگ دیدہ و درین محاربہ ہم سیکار از رفقاسے از قبیل بسیدہ بودند علاوہ آن
 اخبار مو حشہ شیوع شورش در مملکت خود شنید مضطرب گردیدہ میر حبیب را با دو سہ ہزار سوار مرہ و شش ہفت ہزار
 افغان ہما سنے مرتضیٰ خان و بلند خان و خیرہ گدہ شتہ در کمال یاس و نا کاسے رویدار خود نماہ بعد از ان ہنر فرار او
 و بدر رفتن از حد و بنگالہ بتواتر رسید و فوج مہابت جنگ را ہم از اسفار مترا لالیہ و آمد و رفت صورت عظیم آبا و محاربہ
 و بین عرصہ کمر رویداد طال و کلا سنے در نما طر بار را یافتہ بود و شاد سنے دفتر زاد ہاسے خود نیز منتظر دست با جہا
 نا کورہ و ترفیہ مال سیاہ و صلاح حال سنے از سفندان و تیار سنے اسباب کتختانی سراج الدولہ اکرام الدولہ و معاودہ
 فرمودہ بنظم امور مذکورہ و ترفیہ مال رعیت و سپاہ توجہ فرمود و اسست محمد خان یکہ روز بروز منظور نظر محافظت گردید
 شروع بعبراج نور میر محمد کاظم خان ہم کہ بیشتر در زمرہ اقربا بود و صدر و پیر مو اجات داشت ابجدہ آئمہ ہم سیائیدن خدا
 پسندیدہ ترے مزہ صاحب رسالہ سرداران سنے از فواج گردید چون اسابق بہادر جہا اینور سیائیدہ مور و غنابت
 و اطراف سنے نہایت بود دوست محمد خان بجا نست شجاعت و داؤ اتحاد بسیار با میر محمد کاظم خان ہم سیائیدہ و جروب
 باتفاق ہم سے بودند و راہ جہا رتا وج اہتا بسیاری یکد یکر سے چو ندو یو یو فیو ما و راقہ ارشان افزو وہ اہلہ کوساسنے
 لشکر مہابت جنگ گزی بندہی آنت کہ ہر دو بہادر بہادر بود نہ و کار یا بنو عیکہ باید ازین ہر دو کبراشا و مرآت بطور سیدہ
 مور و تحسین و آفرین دوست و دشمن گردیدند

ذکر شادی کتختانی سراج الدولہ و اکرام الدولہ و بر طرفی شمشیر خان سردار خان و اخراج انہا از مرشد آباد

قبل ازین مذکور شد کہ در جنگ رگھو کہ برستالاب رانی در صورت عظیم آباد اتفاق افتاد و آثار اتفاق از شمشیر خان و سردار خان
 اندکے بطور سیدہ موجب از جہا طبیعت مہابت جنگ و موتہم ملال از سرداران ہا گردیدہ و بعد از ان اتفاق
 اعتماد بران جماعہ بعضے حرکات سابقہ آنہا نیز محمول بر سازش و اتفاق با مرہ کہ بہا را پنجاہ سہ ہزار و رگھو بواج
 مرشد آباد و اقامت او در اطراف سیر ہونم چون بریسات پایان پذیرفت و آب دستہ بکیر سترے ہی طر آوہ وہ پایاب
 گشت و رنو و اخبار س نلکہ کہ از ان طرف گنگا بکشتیہا سے آمد موقوف گشتہ و صول اریا نہ گورہ بجز مرشد آباد و نحصہ از
 ہنگو ان گولہ کہ شش ہفت کروہ از شہر فاصلہ دارد معین گردید اما ازین ہر کہ در اہما مرہ ہفت ہفت ہزار آباد سبت
 بگوان گولہ و آمدن غلات از انجا انحصار بر تعینا سے سرداران متحد مقتدر دست ہا سرتین مہابت جنگ یہ زمانی گنج

مسکد داشت شمشیرخان و سردار خان انبار حفظ طریق بگوان گوله و دفع ایند اسے مرہبہ کہ بتبرہ دین میر سید رحمت فرمود و
 دوران وقت کبریات غارت و تاراج گادان نکلہ وغیرہ لعل یا مدہما بت جنگ اندک تو ہے نموده مولت جنگ را بحفظ طریق
 بگوان گوله تعیین فرمودہ بود و متیقن شد کہ دوران وقت ہم این سماجہ از افغانہ مذکور بیاس خاطر رگھو بود و ازین مقولہ صد و شکر کا
 چند کہ ذاللت بر عدم صداقت سے نمود بطور آمدن گرفت سجدیکہ مہابت جنگ تو ہم گشت کہ افغانان مذکور داعیہ خدیج و عدو
 نسبت با و در اندو بخرم و احتیاط کوشیدہ در باب تیقظ و آگاہی سے بلا زمان معتد اشارہ نمود و احتمال میرفت کہ تیر و پیر
 اینہا با یا و اشارہ رگھو و بنا بر سازش با دوست متفحصان میگفتند کہ رگھو بشرط اتفاق با و عطاء امیر خان را نظامت عظیم آباد
 و سردار خان و شمشیر خان را لک روپیہ نقد و نوکر سے دو از دہ ہزار سوار و عدہ نمودہ بود بشرط کشتن زین الدین احمد خان
 ہیبت جنگ و تصرف آوردن عظیم آباد و لک روپیہ نقد و فوجدار سے در ہنگام علاوہ آن نوکر سے موعود بود و خطوط
 رگھو بدین مناسبت رسیدہ اینہا را را ہنمون راہ ادبار گشت و بعضے میگویند کہ خود را صاحب اقتدار و لائق صدور این کار
 دانستہ رگھو را ہم با خود متفق ساختہ ارادہ فاسد را جازم شدند علی اسی حال یا انہا استغفای نوکر سے نمودند یا مہابت جنگ
 از یہ سے اعمال و افعال اینہا آثار شرارت مشاہدہ کردہ در شروع برسات سال پنجاہ و نہم بعدیکہ از رگھو یکصد بر طرف ست
 و در پین عرصہ کہ موسم بہشکال بود ہیبت جنگ و عبدالعلی خان رحلتی احمد و جمیع منتسبان را کہ در عظیم آباد بودند حضور
 فرمودہ بناسے شاد سے کتخانی سراج الدولہ و اکرام الدولہ گذشت حاجی احمد تیار بر بعضے جہات عدو خواستہ نیاند
 و ہیبت جنگ و عبدالعلی خان مع عیال و اطفال و تبعہ و محقہ حاضر آمدند و فی الحقیقہ این شاد سے بزیستہ کہ باید و تکلف
 کہ شاید لعل آمد ابتدا بشاد سے برادر وغیرہ یعنی اکرام الدولہ نمود سببش آنکہ دختر یکہ با سراج الدولہ از بنات عطاء امیر خان
 منسوب بود بحسب تضارحت ہستی از دنیا دوسہ سال سے قبل ازین بنا بر لبت و دختر منسوب اکرام الدولہ زندہ بود ہشت
 برای دل سے و دلدار سے راجہ بگوزن عطاء امیر خان کہ برادر زادہ اش بود شاد سے اکرام الدولہ مقدم داشت
 و نزدیک ہزار خلعت و رشاد سے اکرام الدولہ و دو ہزار خلعت و رشاد سے سراج الدولہ بہ جمیع قبائل و عشائر و رفتا
 و صاحبین و ارباب طرب عنایت فرمود و خلایع فاخرہ مذکورہ از صدر روپیہ تا ہزار روپیہ و بعضے ازین زیادہ ہم قیمت
 داشت و بعضے کسان را لائق بجال او جواہر ہم بخشید و تا یک ماہ بلکہ زیادہ از ان طعام ضیافت و سرکار مہابت جنگ
 و شہامت جنگ دائر و سائر بود احد سے از اتا سے دادہ نے د شہر ہاتے تا مذکہ بکرات بہرہ ازین ضیافت با و نرسید
 و ہر حصہ کہ با اصطلاح مشہور توبرہ گویند تخمیناً بیست و پنج روپیہ خرج داشت و ہزاران ازین نوع توبرہ با قسمت رسید و چنانچہ
 و آٹ پار سے چه شرح دادہ آید کہ زمین ہمسر آسمان و مرشد آباد در شک افزا ہے ارم ذات الہما و گرویدہ در ضمن ہمین شادی ہا
 مولت جنگ ہم شاد سے یکے از بنات خود کہ با فخر الدین حسین خان پسر سیف خان منسوب شدہ بود با انعام رسانید و پس
 سیف خان چون پشوش نہایت دولت و رفعت با اعتبار قدامت امارت و عمدگے خاندان داشت بکمال تجمل فراوان
 اسباب زینت و آرایش وار و مرشد آباد گشت و مولت جنگ ہم بیاس نام و نشان کہ برادر زادہ مہابت جنگ و امیر
 ہفت ہزار سے بود عروس سے دختر خود لبت کرد و فر با ہر دو شاد سے مذکور بحسب ظاہر برابرم نمود و تضاراد دختر مذکور روز
 سیرم از شب کتخانی کہ در ہندوستان معروف بچو تھے است بختہ مردم محل بر چیر با سے بسیار نمودہ انواع
 سخنا مذکور سے شد از انجملہ اغلب احتمال ہیبتہ است و بعضے گمان سموم شدن او بعد اوت یکی از نسوان مولت جنگ

نیا بر رشک دادن امتداد اموال بسیار در جینز او سے نمودند علی اسی حال محرز الدین حسین خان نادان با وجود آنکه ظن غالب بود کہ اگر سیانہ و کار بہوشیار سے سیکر و دختر دیگر ہم صولت جنگ با او منسوب کر دہ در عتقاد از دلج او میداد بدگمانی بخود راہ دادہ پنداشت کہ مرا ہم مسموم نمودہ خواہند کشتہ کہ این وصلت قوطیہ و تمہید کشتن من بود و سرکن دپر کن بی خیر و بی خصیت عطا سے بنگالہ مثل مہابت جنگ و شہامت جنگ و صولت جنگ گریخت و آبرو سے خود و آبا سے خود باین حماقت و سخا رنجت منحنے نما ند کہ عطاء امیر خان از اقربا سے کار طلب خان داد از نبی اعمام شجاع الدین محمد خان شجاع الدولہ بود بعد رفتن مہابت جنگ بہ نیابت صوبہ عظیم آباد حاکم اکبر نگر راج محل گردید و تا بر آمدن از مرشد آباد کہ بعد ازین نہ کوز خواہند حکومت آنجا امور ماند و بمقتضای شش ہزار سے و شش ہزار سوار و عطا سے نوبت و پاسکے جہا لردار و خطاب اعز الدولہ بہادر ثابت جنگ از حضور سر فراز سے یافت و مال احوال او تقریباً عنقریب مذکور خواہد شد و سراج الدولہ بعد مردن دختر عطاء امیر خان کہ با و منسوب بود با دختر محمد ایرج خان منسوب شد و احوال محمد ایرج خان بسبیل جمال آنکہ جیش مصطفی قلی خان دیوان صاحب اعتبار محمد اعظم شاہ جن اوزنگ زیب عالمگیر پادشاہ بود و علاوہ آن در زمان بودن شانشیراہ مذکور در احمد آباد کجرات خدمات عمدہ آن صوبہ داشت اورا سہ سپہر بود اکبر قلی خان پدر محمد ایرج خان و شاہ قلی خان و میرزا محمد تقی و ہر سہ براہ رضوی اکبر قلی خان و شاہ قلی خان حرمت و عزت تمام داشتند مصطفی قلی خان در زمان اعظم شاہ در گذشت شانشیراہ خان راشانیراہ قیل از محارباہ باہادر شاہ بچہ روز خدمت توپخانہ عنایت کردہ بود و در جنگ کشتہ شد و اکبر قلی خان خدمات بھاگلپور و غیرہ بعد انقلاب حالات اعظم شاہ بتقریب حاصل نمودہ طرف عظیم آباد و بنگالہ افتاد و در زمان فرخ سیرکار سیر سے بر و بعد فوتش محمد ایرج خان در زمان فرخ سیرکار بطلہ اخلاص با غیرت خان ہمیشہ زادہ امیر الامرا حسین علی خان درست داشتہ فارغ البال میگذازانید و بعد کشتہ شدن سادات برفاقت مبارز الملک سریند خان بکجرات رفت و وہ سہ با او بود و بعد از ان ترک رفاقتش کردہ بہ بنگالہ آمد شجاع الدولہ مرحوم کہ تعارف نام بابا بایش داشت در زمرہ خصوصان منتظم گردانید و ہمراہ علاء الدولہ سرفراز خان مرحوم در جنگ مہابت جنگ پیش کشہ شد و خود مجروح گردیدہ بدست خانہ نشین بود و منتجان دو دان مہابت جنگ تبالیف او پر و اختہ در سرکار مہابت جنگ بعلاقہ نوکر سے منسلکش گردانیدند بواسطہ ریلہ اخلاص اکثر با عطاء امیر خان سے بود چون مہابت جنگ از محاسن و محامد سلسلہ اش اطلاع دانی داشت پیغام وصلت سراج الدولہ با صبیہ او داد و بعد ایجاب و قبول و انعقاد وصلت مذکور توجہ پرورش و ترفیہ احوال محمد ایرج خان شدہ بعضی از صدقات ملک بنگالہ با افزایش سالہ با و مقرر و مفوض نمود و شب شاد سے سراج الدولہ فوجا تیار و از جہا و سہ شمشیر خان و سردار خان خبردار بودہ مستعد و مہیا بودند تا افغانہ را اگر خدمت منظور باشد بعل توانند آورد و بعد انقراض از شاد سے سراج الدولہ بہیت جنگ و عبدالعلی خان مع متوسلان از مال دولت خود از مہابت جنگ رخصت یافتہ و از مرشد آباد و نہضت نمودہ بعظیم آباد کہ مسکن و ماوا کسان بود مع الخیر بد و لغتھما سے خود رسیدند و بعد رخصت و نہضت ایشان شمشیر خان و سردار خان کہ قریشیش ہفت ہزار کس ہمراہ شان بود سیاحت تخواہ در ماہ و غیرہ از رو سے حساب گرفتہ بموطن و مسکن دیوبند خود کہ قصبہ در بنگالہ بود روانہ شدند و بر بھار سونگیر بسوار گشتہا عبور نمودہ و بوطن خود رسیدہ زمانے آر رسیدند قریب یکد و ماہ با بیحال گذشتہ بود کہ میر علی اصغر گریہی طلب عطاء امیر خان بعظیم آباد رسیدہ عازم مرشد آباد گردیدہ

ذکر ورود میرزا علی صفر کبیر به مشهد آباد و شروع تقار و غبار میان مهابت جنگ و عطا امانت و خروج و انحطاط درجات میرزا محمد جعفر خان قریب بهم و بنا مفسده شمشیر خان سردار خان

میرزا علی صفر از سادات سیکرے معنات میوات و در زمره ملازمان عمده الملک امیر خان بهادر خلت عمده الملک صوبہ دار کابل مسلک بود و پدرش میر غلام محمد نام دہشت مرد بسیار عیار و نہایت ہوشیار صیبت شجاعت و دلیر کے موصوف و در ابتدا سے جوانی خدمت کی از رویش ان رسیدہ بعضے از افعال و اعمال فقرا از رویش مذکور و رزیدہ آخر طالب دنیا و جویا سے نام و نشان گردید و دام پیر سے و مرید گسترده اکثر جا بلان ابر را بدام خود آورد و نعلی بہر ساندہ در اتباع خود ملقب بکبر سے گشت و معصوم العارفين لقب ثانی خود ساخت و سخنان تخفیف پیشہ معتقدان و ابلہان گفتہ انہار عروج بہر اثب معنوسے با سخا سے شتی سے نمود کہ ہر یک از ان اعلیٰ نہا شتہ اعظم اولیا را میر نمود مردم بدعت تحلیل و تحریم بعضے چیز با از ان عزیز نیز تا کند چنانچہ میگویند تخم مرغ را حرام میدانست بعضے ہوشیاران کہ در خصوص این امر پرسیدہ بودند میگفت کہ نہ حرام کردہ ام و نہ دین باب چیز سے گفتہ ام اما من نمی خورم و اتباع او خرق عادت عجیبہ را براسے او تا قتل بودہ اند از ان جمله آنکہ روز سے در چاہ افتادہ چون جھنڈیگان یا فتند او را در میان چاہ بر میخواستادہ دیدند و این خبر شہر گشتہ بہان جا یا نقدشش صدکس بشرف مریدش مشرف گشتند و در ابتدا جاہل بودیکے از طلبہ علوم را با خود متفق ساخته در حلوت کتب مبادی صرف و نحو از و پنچواند و چند لغت عربی یاد کردہ در مجالس ہنگام گفتگو مذکور میکرد اگر کسی از تحصیل علم سے پرسید میگفت بلی در مکتب عالی با مرشد زاد با سے خود تحصیل نمودہ ام کہ نہ از انکہ علم لدنی در عالم معنی با حسنین علیہما السلام اخذ کردہ ازین مقولہ گفتگو دہشت و نیز در مجلس اگر بیگانگان حاضر باشند سخنی چند بطور اجمال بنوعے میگفت کہ مستعان گمان کنند کہ بر قلوب ما اثرانے بہر ساندہ از ضائر و سرائر ناگہی دارد خلاصہ مرد عیار سے جاہ طلب و با سعد و دے از مردمان ہر استے در خانہ عمده الملک نوکر بود چون عمده الملک کشتہ شد وزیر خان نامے افغان دلازا کہ از معتقدان او کہ جامعہ دار سے بود رفیق عطاء اللہ خان قریب میر علی صفر مذکور پیش عطاء اللہ خان نمودہ خان مرقوم را مشتاق او نمود عطاء اللہ خان بہ ہستند ان از مہابت جنگ مبلغے معنی بطریق مساندہ فرستادہ او را با جمعیتے لائق طلبید میر مذکور اسباب تجمل خود مثل بالکی جہا لردار و آلات نوبت و دیگر لوازم امارت از ان زر آہستہ و شش صد ہفتصد سوار از خویش و تبار خود و بیگانگان فراہم آوردہ در سال شصتم از ماہ دوازدهم ہجرت بعظیم آباد رسید و در خارج شہر دوسہ روز مقام نمودہ عازم مرشد آباد گردید در زمان توقف او حاجے احمد و عبدالعلی خان با شہار درویشے و کمال اللش شائق گشتہ بہر نیکی برای دیدنش رفت او ہم براسے باز دید بخانہ حاجے احمد و عبدالعلی خان بہا و در آمد فقیر بہان روز در خانہ خال خود یکبار دیدہ بر بعض اوضاع او مطلع گردید بہیت جنگ کہ ناظم عظیم آباد و داماد مہابت جنگ بود این استکبار او کہ برای دیدنش نیاید خوش نگردہ در باطن آرزوہ گشت و احوال او را بہا بیت جنگ نوشت و حاجے احمد نیز در تعریف و توصیفش نگاشت سید صاحب چنین و چنان و در پیچ باب کمتر از مصطفیٰ خان نیست *

ذکر عروج میر محمد جعفر خان بمرتبه نیابت صوبه و ارکانک و نزول از ان مرتبه بانگ زبانی پنهانی و سبب

مهابت جنگ بعد از خراج شمشیر خان و سردار خان و نعیه افواج مرسته از حدود بنگال چون مطلع نظر داشت و آنها بطرف کنگ اکثر نپاه برده میگذازانیدند و از عهد عزل عبدالرسول خان و مقید شدن راجه دو لپه رام در کنگ صاحب نوبه معتقد بود خواست که میر محمد جعفر خان را با نوبه مناسب بکنگ بفرستد درین خصوص مشوره چنین قرار یافت که خلعت صوبه دار سکن بصولت جنگ مهام الدوله سعید احمد خان بهادر عنایت شود و نیابت نظامت آنجا میر محمد جعفر خان داده آید بنا برین خان مرقوم را بنیابت خلعت نیابت کنگ فوجدار سکن میدن پور و بچله با جاحله علاقه بخشگی که از چند سال با بود و عطایا سسر پیچ و پیغه مرصع و اسپ و فیل و شمشیر امتیاز بخشید و صولت جنگ بهادر نیز از قبل خود خلعت با جواهر مجید و عطایا فرمود میر محمد جعفر خان نیابت بخشگی سکن خود را بمیر اسمعیل بی عم خود داده در حضور گذاشت و سجان سنگه تاسه را از نزد خود بفرمودار سکن بچله گماشت و خود با جمعیت هفت هزار سوار و دو دوازده هزار پیاده حسب الامر مهابت جنگ با نظام صوبه کنگ و تنبیه و اخراج مرسته راسه گردید و بعد قطع منازل در جوار میدن پور رسیده با جمعی از مردم مرسته و افغان که در آن مکان بودند جنگ نموده شکست آنها داد و مرسته مذکور فرار بطرف بالیسر نمود و خان مذکور با جمعیت مزبور وارد میدن پور گشته این طرف رودخانه کهنسالی چا و نون لشکر را حکم داد و باندیشه آمدن افواج دیگر جرات یافتن کنگ نمود تا آنکه خبر آمدن جانوبه سپه رگه در نواح کنگ شهرت گرفت و میر محمد جعفر خان با ستماع این خبر مضطرب الاحوال بدون اذن و اطلاع مهابت جنگ از میدن پور کوچ نموده اراده بردوان نمود و فوج بهراول جانوبه بفرستید تا آنجا رسیدند و دیدند چند زنجیر فیل و غیره کنار برد و خان مرقوم با آنکه شانزده هفتده هزار کس از سوار و پیاده همراه داشت بدون تحقیق افواج مرسته و بی حرکت یک سین و سنان راه بردوان گرفت و مهابت جنگ چون بر احوال میر محمد جعفر خان آگاهی تمام داشت عطاء الله خان ثابت جنگ را مع نوح بکنگ او پیشتر از خود فرستاد و میر علی اصغر کبر سکن بکنگ آمدن عطاء الله خان از مرشد آباد دید ملازمت مهابت جنگ در غیبت او که حسب اطلبش آمده بود ذکرده از بیرون شهر راه لشکر خان مرقوم گرفت و پشت عطاء الله خان رسیده ملحق شد عطاء الله خان با طهار وزیر خان اسیر دام تزویر او پیشتر گشته بود و بعد رسیدن میر مذکور و مشا پده ابله فریبها سکن او شیفته تر گردیده با اتفاق به دیگر سیرودان رسیدند و از ان طرف میر محمد جعفر خان هم گریخته وارد قصبه مذکور گردید و جانوبه سکن میر حبیب و افغانه و مرسته در آنجا رسیده و عرصه را از مهابت جنگ خالی دیده محاربه صعبه نمود در ان جنگ از عطاء الله خان ترودنمایان بطهور رسیده خصوص میر علی اصغر کبر سکن که نهایت صاحب جرات و دوران روز بهراول عطاء الله خان بود و فوج ایوس خود همراه داشت جبار تنها سکنی نهایت خوده مورد تحسین آشنا و بیگانه گردید عطاء الله خان با عوا سکن میر علی اصغر کبر سکن عرصه را خالی دیده و خود را هم نیز نمیدید سوداخانه بدماغ خود بخت و بقاصدان شد که میر محمد جعفر خان را با خود متفق ساخته بیک راه مهابت جنگ رسید با او خدع نموده از میان بردارد چنانکه بواسطت میر علی خان که مرد سبکی سفلگی عشق و نهایت معاصب میر محمد جعفر خان بود این بیخامداد خان مرقوم هم بنا بر سفاقت میلی بانیکار نمود و مقرر شد که بعد حصول مقصود

صوبہ عظیم آباد میر جعفر خان باشند و بنگالہ لعلپاڑا امیر خان میر عبد الغزیز وغیرہ دوستان میر محمد جعفر خان برین ماجرا
اگلی یا نیتہ مخالفت را از حد بدر بردند و خان مرقوم را از ان ارادہ فاسد نام و ساختند و نامبرده از ان رفاقت میر یاز
زودہ بجاہ خود نشست اما مہابت جنگ ہتھام آن نمودہ از بہر دو بنگال و بجان آزرده گردید و مہرین انما مہابت جنگ
بر دو ان را مغرب پیام خود کرد و انیدہ متصل بفرود گاہ عطا را امیر خان و میر محمد جعفر خان رسید میر محمد جعفر خان آمدہ ملاز
منو و مہابت جنگ سخن چید ابو مو عظمت و تہنیہ قباحت حرکت معاودت از سید سے پور کہ از خان مرقوم بطور رسیدہ
برزبان آوردہ حضرت انصاف بجانہ اش داد میر محمد جعفر خان را بقتضای الحق مکرکات مذکورہ گران آمدہ از
آمد و رفت در بارہ تھا مدور زید مہابت جنگ بنا بر دلجوئی و آبر و بخشی عطا امیر خان بتقریب مبارک با فتح بجانہ او رفت
در آنجا میر علی اصغر کہ سے آمدہ ملازمت نمود اما در سلوک مہابت جنگ را ہم عطا امیر خان تصور نمودہ حرکاتیکہ
شایان نوکر سے و آقائی نباشد بطور رسانید و مہابت جنگ آزرده گشتہ مکنون خاطر خود را نمی بر نمودن صلاح نہایت
و بجانہ خود معاودت نمود عطا امیر خان التماس نگذاشتن میر علی اصغر با ہزار سوار نمود مہابت جنگ پیام داد کہ
در رسالہ خود با ہر قدم مردم کہ خواہید گمہد ارید من برسالہ شما از ان قدر کہ دارید سے تو انم افزود میر علی اصغر ازین
سخن الہار آزرده گے نمودہ ارادہ برخاستن از لشکر نمود عطا امیر خان معروض داشت کہ در صورت رفتن سید
صاحب من ہم نمی تو انم ماند مہابت جنگ جواب صاف داد کہ اختیار با شماست عطا امیر خان را کہ میر مذکور نہایت
مغرض شدن صوبہ بنگالہ از عالم بالا بنام او دادہ بود و آن سفیہ ابلہ و عمدہ او را از حتمیات میسر و بلا تا مل از بردوان
مع میر مذکور برخاستہ راہ مرشد آباد گرفت مہابت جنگ خواست کہ بتالیف قلب میر محمد جعفر خان پرداختہ مستمال
سازد و بنا برین بتقریب قاتحہ کے از اقربا سے او کہ در ان ایجان مرده بود بجانہ اش رفت خان مرقوم بمشادہ
شش ہفت ہزار سوار مستعار بل بعضی از اسباب امارت ہمراہ خود بندار غلطی بچویشتن راہ دادہ در مراتب استقبال
و مخالفت و عرض مطالب تخطی مراتب را ملحوظ نہ داشت و حرکاتے چند کہ لائق بحال او نبود بطور رسانید مہابت جنگ
آثار سفاہت و تنگ ظرفی از نا صبیہ احوال او دریافتہ بجانہ خود معاودت فرمود و بہانہ محاسبہ علی سجان سند
را کہ نائب خان مرقوم و با او در مقام غدر بود طلبہ ہشت میر محمد جعفر خان در فرستادن او عدول حکم نمودہ جو
داد کہ بردن او یا سر من و اہستہ است مہابت جنگ ازین جواب دور از صواب بر آشفتہ سید محمد یاسا دل را چند
فر فرستاد کہ سجان را ہمراہ خود رقا و قہر آبیار دشار الیہ کہ غلطی و خشونتے در مزاج داشت حضور میر جعفر خان رفتہ
و چند کلمہ درشت گفتہ دست سجان سنگ را گرفتہ ہمراہ خود آورد مہابت جنگ بنا بر مصاحت خود ار سے بجلی سجان
و بخشیکر سے بنور امیر بیگ خان برادر فقیر امیر بیگ خان بتغییر سے میر محمد جعفر خان دادہ رسالہ میر محمد جعفر خان را بر طرف
نمود و فرمان داد کہ ہر کہ نوکر سے خواہد در ششہ حضور و رسالہ سراج الدولہ آمدہ نوکر سے کند بجز داین عزل و نصب
و دستہار بر طرف رسالہ تفرقہ در مردم ہمراہ سے میر محمد جعفر خان رویدادہ چند ان کے با او نامذ و دو دو نختیکہ در
دماغش بچیدہ بود و فرزندت نامچار بالفعال و مضطرب را وہم راہ بنگالہ گرفتہ بشہامت جنگ بہادر پوسٹ در ان
عمرہ تغیر ہم از عظیم آباد بمشادہ آمدہ و در بار شہامت جنگ آمد و رفت داشت کہ این سوانح رد سے نمود و مہابت
باستماع خبر وصول جانو سے در قرب جوار لشکر با فواج بجور سواج بمقابلہ فواج مرشدہ و افاغہ ششافت و بعد از ملی

اندک مسافت محاربتہ با جانوسجے و میر حبیب بودیا دولادوران ہمراہ مہابت جنگ برسے سپہام و ضرب سپہام و جانوسجے
 و شلک برقی اندازان آتش بار دود از نما و دود مار فوج و کمن بر آوردہ بسیار سے از مرہٹہ را بخاکن ہلاک اندر خندہ جانوسجے
 بشاہدہ این حال شکستہ ہال گردیدہ بقصد تاخت و تاراج مرشد آباد و دید مہابت جنگ با ستاع این خبر و تلقابش کمال
 استحال نمودہ فرصت ندا کہ آن گروہ اینوہ ضرر سے لیکنے شہر تو اندر سائید جانوسجے کہ ضرب ہیست اسلامیان در نظر
 داشت در حوالی مرشد آباد حرکت مذبو سے نمودہ غائب و غاسر راہ میدانی پور گرفت و مہابت جنگ ہم در تلقابش دیدہ
 بریج جا توقف نورزید اما جانوسجے سیکر وی از باد و غبار مستعار گرفتہ جائے مقابلہ نمود و مہابت جنگ نظر بہ قرب برشکال
 مرشد آباد معاودت فرمود و از اٹھانے راہ متواتر احکام انراج میر علی صغر کبر سے لہنہاست جنگ فرستاد و شہادت جنگ
 پاس خاطر عطاء اللہ خان سامحہ سیکر و مہابت جنگ چون نزدیک رسید لہنہاست جنگ بہادر رقعہ در کمان تا کید نوشتہ
 علی فرمود کہ رحم خان بر اہمین کار میرود اگر آن عزیز بر آیدہ باشد بہتر و الارحم خان بجز و غفٹ اورا بر آوردہ داخل چھاو سے
 خود خواہ شد عطاء اللہ خان با این خبر کہ شہادت جنگ رفتہ را بچندہ فرستادہ بود مصطرب گشتہ میر علی صغر کبر سے را طلبید
 در عایت ہاسے لائق نمودہ مرضل فرمود و آن عزیز سے تیز بر کاغذ سے وعدہ قریبے نوشتہ بعطاء اللہ خان داد کہ بعد
 انقضا سے اینقدر مدت شہا بر سندا ایالت بنگالہ شملکن خواہید شد بعد از رقت بسیار و تاسف سے شمار عطاء اللہ خان
 میرنگو را حتمے الباب مشالعت نمودہ رخصت نمود و میر سراسر تیز ویر بادل خستہ و خاطر شکستہ رخت سفر بستہ
 راہ وطن گرفت و قطع منازل نمودہ چون بعظیم آباد رسید ہیبت جنگ کہ از آزرده خاطر بود مہابت از دخول شہر نمودہ
 فرمود کہ چنانچہ از بیرون شہر مرشد آباد رفتہ بود الحال ہم از بہمان راہ بوطن خود برود چون در برسات از شدت سیلاب جلہ
 را ہما سد و دوجور و مرد و منحصر از رستہ باز از شہر است میر چچارہ غریق گرداب حیرت گردیدہ نہیہ انت چہ کند انرا لا
 بسے و التماس سے شہر نثار خان و عبدالعلی خان پروانگی مرد و از رستہ باز از شہر یافتہ بیرون شہر رفتہ منسل نمود و ہمین قسم
 بر دریا سے سوہن بچلو ان سنگہ حسب الایما سے ہیبت جنگ طرف مقابل آمدہ بارادۃ تاراج لشکرش اقامت نمود
 و میر علی صغر کبر سے مصطرب گردیدہ باز بہیہ سے نثار خان و عبدالعلی خان و حاجے احمد نکاشت و این ہر سے کس نہایت
 سالنہ در خدمت ہیبت جنگ نمودہ پروانگی در گذشتن از اضرار او گرفتہ مہلو ان سنگہ را حکم برخواستن از مقابل او دادن
 کشتیا بنا بر عبور دریا سے سوہن نوب سائید و سہد نثار خان و عبدالعلی خان کہ روز خاطر ہیبت جنگ در یافتہ مردمان خود را
 براسے تسلی و حماست میرنگو فرستادند تا از حدود صوبہ عظیم آباد لہبافیت گذرانیند بعد مرد و دوسہ ماہ ازین معاملہ کہ
 کہ برسات اختتام یافت و ہیبت جنگ بشاہدہ دولت برادران خود و رفقاسے مہابت جنگ کہ در شاد سے سراج الدولہ
 و اکرام الدولہ سپران خویش در یافتہ بود عازم آن گشت کہ اقتدار فوج بہر سائیدہ مثل مصطفی خان در مملکت بنگالہ و خانہ
 عم و پدر زن خود و محیط و سلطہ باید شد و دیگران را محکوم و مطیع خود بلطائف اچیل باید داشت نابیرین در او اہل زستان
 کہ مہابت جنگ بقصد تنبیہ و استیصال مرہٹہ ہا کہ در میدانی پورا قامت داشتند از مرشد آباد بر آمدہ با مالی گنج مسکر ساختہ بود
 درین مکان میر ابو المعالی سے کہ سابق بزین خان سامانی برطان الملک داشت درینو لا غیرت تمام پیش ہیبت جنگ برین
 برسات و عنفارت ہیبت جنگ رسید و بلا از مت مہابت جنگ فائز گشتہ پہلین برسات نمود خلاصہ پنجم آنکہ شمشیر خان
 و سپردار خان کہ بعد بر طرفے باعتبار تو عن قدیم دور بھنگہ اقامت گرفتہ اند و جمع کثیر سے از اٹھانے ہمراہ دازند اخراج ازین

خانی با تقدیر نیت و بودن اینہا بے علاقہ نوکر سے درین دیار موجب مفاسد درین صورت ملتئم آگہ اگر ارشاد شود سرداران مذکور
 را با جمعیت سہ ہزار پورا نوکر نگدارم لکن چون جاہد او نخواہ این سپاہ درین صوبہ کجالتش ندارد و مقدم و کترین نسبت و جہ مشاہیر
 این جمیع از سرکار محنت شود مہابت جنگ اگر چہ ابتدا گوشتکاف ازین امر فرمود آخر الامری پاس خاطر ہمیت جنگ بوجہ
 معقولے چند کہ در صورت عدم قبول مفاسدش را عالی مہابت جنگ ساخته بود قبول نمود و میر شہار الیہ مقتضی المرام معاودت
 نموده از پڑیرانی مدعا ہمیت جنگ آگہ داد و بعد رسیدن میر مذکور احترام الدولہ بہادر ہمیت جنگ با ستارہ افغانان مذکور کوشش
 استدعای ملازمت آنها نمود و پیام نوکر سے فرستاد آقا عظیمیہ سے مرحوم و تقی قلی خان مرحوم و محمد عسکر خان مرحوم واسطہ جو
 سوال گردیدہ آنها را بہر صورت مطمئن نمودند چون آنها ہم قاصدا مر سے عظیم بودند قبول نموده خواہان عہد و پیمان باہان
 مذاکرہ شدہ اگر دیدند حسب المدعا سے شان بعہل آمدہ نوکر سے شفق شدہ او از خردی اچھ از درہنگ شمشیر خان مراد شیر خان
 ہمشیرہ زادہ او سردار خان و بخشی بہلیہ روانہ گردیدہ در ایام عاشورا شروع سال شصت و یکم از ماہ ذی القعدہ آن طرف
 گنگا رسیدہ فرود آمدند و آمدند مردم از طرف ہمیت جنگ نزد آنها گرم بود و آنها خوف خود را از ملازمت دادہ وقت
 در بار بنابر اندیشہ خدع کہ از مہابت جنگ ہمیت جنگ در بارہ عبدالکریم افغان و روشن خان لہور رسیدہ بود ظاہر
 سے نمودند و ہمیت جنگ از آلہ و سوس و ہراس آنها با انواع مختلفہ و انخاسے متشقتہ میفرمود تا آنکہ روز سے بنابر ہمار
 اطمینان خاطر خود از آنها و رام کردن نشان بدون اطلاع بر ققا و ہدیان کشتی خاصہ کہ با مصلح پرنده میگویند مع پس
 کو چاک خود میرزا مہاسے و سید علی خان برادر وسطے فقیر کہ بہ اماندیش گرفته بود و محمد عسکر خان سوار شدہ بی خبر از ہم
 کس تنہا عبور نمودہ بخیمہ شمشیر خان کہ بر لب دریا داشت رفتہ نزول نمود و شمشیر خان تالب آب استقبال نمودہ ہم سلام
 و آداب و نذر تقدیم رسانیدہ بخیمہ خود بردہ بر مسند نشاند و خود با دپ ایستاد چون ہمیت جنگ بمبالغہ حکم بہ نسبت
 فرمود نشست و مراد شیر خان و دیگران آمدہ سلام و از دو حام نمودند و نذر گذرانیدہ مراد شیر خان شمشیر خان در دست
 مستعد یک پالشست افغانہ در زبان پشتو کہ دارند از شمشیر خان اذن کشتن او در خواستند اما او گفتگاہا با آنها و مالت
 و زان زبان و ہم زبان مند سے مناسب و مقرون بصلاح نہائستہ بہ ہانہ عاریدن ریش سر خود را بطور مالت لبشت
 صنبا بند سید علی خان این ماجرا بخیم خود دیدہ پیش فقیر بعد ساختہ مذکور کہ بندہ از شاہ جہان آباد برگشتہ بود نقل سے نمود
 لکن ہمیت جنگ برین استیذان و منع مطلع نگردید و قضا چشم اورا پوشیدہ شمشیر خان فیل و سپہا موافق ضابطہ در
 نذر کشید و از نذر گذرانیدہ ہمیت جنگ عذر خواستہ نمودہ نگرنت و دلدار سے و اطمینان خاطر او نمودہ برگشت و پروا نگلی
 عبور داد عملہ میر بچہ کشتیہا حاضر آوردند و عبور افغانہ در باغ جعفر خان شروع گشت اول سردار خان مع ہمراہیان خود
 عبور نمود ہمیت جنگ ہمان قسم تنہا بر پاسکے سوار شدہ بیرون کثرہ بخم الدین رفتہ نشست دار خان با ہمراہیان خود
 آمدہ مجرا و ملازمت نمود مشہور است کہ او درین دغا شرکت و اطلاع نہاشت چنانچہ خود پیش شاہ محمد امین و شاہ کریم علی
 کہ دران وقت از شاہ ہیر درویشان و ظاہر و باطن ایشان یکسان بود و کیفیتے از شاہ اسمو سے داشتند تقسیم ظاہر می نمود
 کہ من از عملیکہ این ہر دو سفلہ یعنی شمشیر خان و مراد شیر خان نمودند آگہی ندارم والا از رفاقت شان سرد با زمی زدم
 اکنون ناچارم چہ کسے این سخن مرا با در زکر دہ اگر ترک رفاقت نمایم نسبت جبین و نامرد سے بمن خواہند نمودن ہا برین
 پاس آبرو سے ہرقو سے و شرم افغانے شکریم اما از معتد سے سموغ گشتہ کہ میگفت کہ این خبر از اسرار ہر دو سردار

چون مقدر بود بطور نرسید که بر سبب ازین هر دو در باطن این اراده داشتند که بعد از فراغ از صلح بهیت جنگ کار بگریزند
 تمام کند و با افراد خود مالک ملک و دولت باشد و العلم عند الله تعالی القسمه در عشره اواخر ماه محرم شش و شصت و شصت
 از پایه و دوازدهم بجزرت ملازمت آنها آمدن بخانه بهیت جنگ حسین گشت درین ایام هم را قمر محمدی سنا رخا که نهایت
 مستعدا لیه بهیت جنگ و سرمایه استظهار او در چنین احوال بود بخدمت برگشته سرس کتبه و ثنبه و گوشه نال بشن سنگه زمیندار را بخا
 ماورگشته اکثر سرداران متحد کار آمدن مثل خادم حسن خان و احمد خان قریشی و امثال آنها مع راجه سندر سنگه زمیندار
 شکاره متعین او بوده در حضور حاضر بودند و اکثر که حاضر بودند ممنوع شدند که کسی از فرقه سپاه روز ملازمت شمشیر خان
 و سردار خان حاضر نشود و چو بداران خانه بخانه جماعه داران در رساله داران گردیده حکم حاضر شدن در آن روز رسانیده آمد
 درین بنا بر تکمیل همیان آنها بود در الحقیقه طمع در بعضی عظام امور و قضا که بر عکس آن جاری شده بود چشم بهیت جنگ
 را کور ساخت و الا آن عزیز در مویشیا رسد و مال اندیشی هر چند مقلد مهابت جنگ بود اما گویا گوئی سبقت در سعادت
 دنیا از او هم ر بوده قدسے چند پیشتر رفته بود و فقیر چار روز قبل ازین ساخته باراده ملاقات والد مازم بر بیله و غیره محال است
 که خدمات آنجا از طرف غازی الدین خان فیروز جنگ حلف آصف جاء داشت کشته دوسه منزل پیشتر رفته بود و بحسب اتفاق
 از غراب امور آنکه روزیکه بهیت جنگ کشته شده همان روز وقت عصر فقیر بے آنکه قائل را به بند شیند که کسی میگوید که شمشیر خان
 بهیت جنگ را گشت در روز دوم از استماع در منزل شمی مضاف برگشته غازی پور بجزو حان چند از برگشته بجزو چو که ملازما
 عامل آنجا بودند رسیده خبر کشته شدن بهیت جنگ و غارت شدن فوجدار سرکار شاه آباد از دست زمینداران
 آنجا بنا بر بر سه عمل ظهور و شیوع یافت *

ذکر کشته شدن بهیت جنگ و انتقال او ازین جهان تاریک و تنگ *

اما کیفیت کشته شدن بهیت جنگ مرحوم آنکه یک روز قبل از ملازمت شمشیر خان سردار خان رخ زقا سے خود آمده ملازمت
 بهیت جنگ نمود و موافق دستور بیرونی بان تسلی گرفته بخیمه هاسے خود رفت روز یکا دیور روز اول بهیت جنگ در چهل
 فوساخته خود اول روز بر آمده بر سندانشت و محمد عسکر خان که ندیم و واسطه جواب و سوال با افغانه مذکور بود و میر مرتضی و
 میر علی الدیجی و میرید میر بر کاره در معنای تحویلدار سلاح خانه که اصلش قصاب بود و دستیار ام مشرف تو پخانه دستی که
 پیشکاره خادم حسین خان داشت با چند نفر خدمتکار حاضر و چو بداران و چیلده با به دستور در بار بجا سے خود بنا بر تونک
 استاد و میر عبدالقادر صفوی نسب که از اعیان کابوای عظیم آباد و صاحب انک زمین املاک مسوئی بود و شاه بندگی از پیرزادها شهر قریشی خجندیان
 ساکن و مجاور آستانه قدم شریف خان خود بود و ازین قبیل دوسه بخت پیشه اکابر وضع برای بجا حاضر آمده معصبا بودند و محمد عسکر خان مع بهیت
 کفتری زاده که رفیق پرورده او بود پشت بهیت جنگ متصل بسندانشته او هم سلاح و پراستی نداشت احد از مذکورین سیکه
 در دست بلکه اکثر سے مثل میر مرتضی و میر علی الدیجی و محمد عسکر خان و میرید میر بر کاره کار و ساسم در کمر تانده باشند
 مگر رضایان مذکور سیف بهیت جنگ موافق ضابطه در دست گرفته استاد بود در راجه رام نمایان دیوان و لیبین
 علمه دیوانی و سه چار نفر منشی در منشی خانه تنهینا بقدر پنجاه گز دور از چهل ستون بطرف شرق پیش نشسته بودند و غایت یابان
 که پیشتر خانسان والد فقیر و دران زمان ملازم بهیت جنگ بود و میر سامانے خانه اش داشت نیز حاضر بود اول

بسیار تهنیتان مع نزار کس قدر کم و بیش بانید و قها سے تیر نید و قنیلہ ہا سے روشن آمدہ از دور سلام باد با بجا آوردہ شہر تیر آمد
 و با معبود از روشناسان ہر آغے خود ملازمت نمودہ نذر با گذرانید و تفکیک بیان ہر آہیں بطرف دست راست عمارت چہل ستون کہ راہ طرف محل ہرا
 بود بہیبت مجموعے وقت نمودند بعد از ان مراد شیرخان نامراد ہا ہا ہا کس افغان مسلح و مکمل معذور رسید و از دور با باد بندگی خداوند
 سلام نمودہ بہیبت مجموعی پیش آمد و در عمارت چہل ستون از دعای رویداد ہر کی نذر ملازمت میگنزد ایند و مراد شیرخان رو بہ ستادہ نام و
 نشان ہر افغان معروفنداشت و بہیبت جنگ ستفسار نمود کہ شمشیر خان کی می آید او دوسر کارہ ہا التماس نمودند کہ سوار شدہ در راہ
 است مخفی میاید کہ شرف حضور سے نماید تا آنکہ شمشیر خان نزدیک بچو ترہ کو تو اسے کہ برد دروازہ قلعہ نچتہ پادشاہ سے و از دروازہ
 چہل ستون بفاصلہ دو تیر انداز است بر پے لگے خود سوار در رسید و افغانان بجمیعہ کہ گتر از سہ چار ہزار نمودہ اند ہر آہیں
 او پیادہ ہا دامن بگر ہا بزودہ با سلاح و بیراق شمشیر خان را در دور خود گرفتہ بتانی و تامل سے آمدند از دروازہ چہل ستون
 تا دروازہ مشرقی حصار شہر رسدہ یازار ہزاران اشہار بود چون خبر و رو د شمشیر خان تا بجا سے نکور رسید مراد شیرخان
 افغانان ہر آہیں را گفت کہ برخواستہ مرضض شوید و ہا ہا بگیرید تا شمشیر خان مع ہر آہیں خود آمدہ ملازمت کند تا ہا ہا
 برخواستہ بر بہیبت جنگ از دعای نمودہ ہا ہا میگرفتند تا توبت بعد از رسید خان رسید چون با ہمد گرو عود بود کہ
 سبقت او خواهد نمود لہ زہ بر انداشش افتادہ دستش میلزید بہیبت جنگ کہ ہا ہا بدست او داد بنا بر لہ زہ کہ داشت
 ہا ہا از دستش افتاد بہیبت جنگ متقسم شدہ گفت کہ ہا ہا قسمت شما افتاد دیگر بگیرید و متوجہ طرف ہا ہا ان گشت نظرش
 ہا ہا بود کہ رشید نارشد کٹار سے از کمر کشیدہ بر سینہ بہیبت جنگ زد اما چون دستش از زان بود کار سے نکرد و محمد عسکر خان
 متعارن این حال فریاد کرد کہ ہا ہا و ہا ہا این چہ نک حراسے ہست درین گرسے بہیبت جنگ نظر ہا ہا کرد و این حالت
 ویدہ دست بقبضہ شمشیر سے کہ رو برد داشت دراز ساخت مراد شیرخان تیغہ کہ در دست داشت کشیدہ چنان بقو
 زد کہ از شانہ بہیبت جنگ گذشتہ نامہتی گاہ حامل برید و بہیبت جنگ مردہ بر تکیہ سندا افتاد و آن شتے یادگیری
 شمشیر را بریدہ و پاراستش بریدہ بر سینہ اش گذاشت و بر عم خود این را عملی سے ہنداشت کہ خون خواہش را پرورد ہوش و جوس
 ازین عمل پیش آمدہ تدبیر سے درست نخواستہ نمود میر مرتضیٰ دویدہ بکمان زندگے او خود را سپرد و بر بیکر شمشیر
 انداخت در نیزہ ریزہ شد و محمد عسکر خان شمشیر بہیبت جنگ را کشیدہ دستی بقدر طاقت جنبا نیدہ مقتول افتاد و ہا ہا
 کہ ہر آہیں بود زخم شمشیر سے بطرف خستیقہ راست یا چپ برداشتہ سر لاش عسکر خان را بر زانو سے خود گرفتہ ہا ہا
 نشست و ہر آہ لاش بر فراست پادشاہ نواز خانام منصبیدار سے کہتہ ہم کہ از شاہ ہیر مردم عظیم آباد و در عہد نفا
 نخر الدولہ بہادر روشن الدولہ آبر و اقتدار سے داشت درین ایام تقریبے با بہیبت جنگ بہر ہا نیدہ امیدوار
 ارتقا بعارض دنیا بود درین کشش و کوشش مقتول گشتہ رہ نور و عرصہ عقبی گذرید و ہر ہا نے داروغہ سلاح خانہ پی
 کہ بطور عمدہ در دست گرفتہ استادہ بود و بہیبت رام مشرف تو چنانہ دستی شمشیر دیگر سے را بدست آوردہ داد و لاور
 پاس نکو از سے داد بقدر تاب و توان خود با ہراران افغانہ جنگیدہ سرخ رو بعالم آخرت نشاقتند مرید ہر و میرید ہا ہا
 مقطوع امید از ان سحر کہ بدر وقتند راہہ رام ناہین و دیگر متعددیان بعضے مجروح و بعضے غیر مجروح تاراج شدہ بر آمدند
 میر عبد الباقی صاحب و سالم بداہن شال با لا دوشش و کمر بند و کٹار سے را ہستخلص جست شاہ بندگے نیز زبہ آخرت
 قدم نما و از باقی ماندگان ہر کس بطوریکہ دانست و توانست بدر رفت چون این قلعہ بلند و مردم را سکتہ خیرت

عارین گشت حجاب در بانان دولت سر امارت راه گویز گشته بجا نه پاسے خود رفتند سید علی خان کی در کنتت مہیا
 رفتن حضور بیت جنگ حسب الطلب او بود استادان و اتالیقان ارادہ ہر ہمیشہ داشتند باستماع دین خبر و حشت
 سید علی خان را درون حرم سہ کہ بیت جنگ انگذہ خود با متفرق شدند و آئینہ بگیم دختر مہاسیت جنگ مادر سراج اللہ
 زن بیت جنگ دروازہ بارالبتہ آئینہ حیرت بود اما سید علی خان در از با مہاسے خانہ خود کہ اتصال سیا مہا خانہ بیت
 داشت بدر کردہ گفت بہر نحو یکہ دانی و توانے خود را بجا نہ خالو سے خود عبد العلی خان برسان عبد العلی خان در ان وقت
 بجا نہ شیخ عبد الرسول بلگر اسے کہ از جامعہ داران شہور و خواہر زادہ شیخ الہیار بلگر اسے سر بلند خانی بود از مہاسیت
 مریض شدہ بوطن خود میرفت سیرا تو دلیج اورفتہ نشستہ بود سید علی خان برادر فقیر در ان وقت چون طفل بود مضطرب
 الاحوال استادہ نمی توانست کہ بطرفے راستے بردن بانی از افضال الہی بہر سیدہ اورا شناخت و ترحم کردہ دستا ند تراک
 را از سرش دورا انگذہ و کمنہ چادر سے بردوشش انداختہ مہراہ خود از راہ لب دریا تا بجا نہ عبد العلی خان رسانید مہنت
 و احسان بر پدر و مادر و جمیع احوان و اقا ریش گذاشت شمشیر خان سلطے چند در ان مکان پاسدہ جہات خان را کہ
 بہانہ ملاقات حاجے احمد فرستادہ بود حکم گرفتہ آوردنش نمود حاجے باستماع این خبر مضطرب و تحیر گردیدہ خیا لہا سخت
 اما بطبع زرد نسوان راہ بدر شدن نیافت والا اگر برہی سوار شدہ بیرون میرفت ممکن بود کہ خود را نزد راہ بند نہ
 کا بطرفے تواند کشید طمع و تقدیر دامنگیر او گشتہ نگذاشت تا آنکہ طالبان بدرش رسیدہ جستجو آغاز نہادند و او از
 دیوار سے پارخہ بدر رفتہ در خانہ حاکی یا اسکانے پنهان گشتہ آخر بدست آمد و تا ہفتدہ روز یا کم و بیش مفید و بانواع
 سیاست مبتلا بود و زبا سے مدفون اورا از تحت قدم شریفی کہ در خانہ خود بنا نہادہ بود بر آوردہ بردند و دیگر زرد و جاہ
 بمرو و تغزیرات مو فورا قرار کنانیدہ برے آوردند و میگرفتند تا آنکہ میگویند قریب شصت ہفتاد لک روپیہ و اشرفے
 و جاہر علاوہ آن از خانہ اش تجبیل افانہ درآمد و از اموال زین الدین احمد خان مرحوم انچہ اشتهار دارد قریب
 سہ لک روپیہ نقد برآمد و از بعضے کسان بسیار کتر کہ عدوش زیادہ از چند ہزار بنود سموغ گشتہ و اللہ اعلم بالمعلو مات
 بعد از ان کہ رحلت حاجے اتفاق افتاد و بر لب دریا متصل بہ سبل پور چند قدم پیشتر از بلخ جعفر خان بنوعیکہ مقدر
 بود مدفون گشت بعد از قتل زین الدین احمد خان مرحوم و اسیر شدن حاجے احمد شمشیر خان بر سر دو خانہا چوکے
 نشانیدہ خود سیاغ جعفر خان رفتہ اقامت در زید و در شہر اد شیر خان را گذاشت و بقصد محارمے مہاسیت جنگ
 افتادہ دست بندل و احسان بر فوج خاصہ بر جماعہ افغان کشا دور قائم باطراف و اکناف فرستادہ او کوس خود
 از سر سو طلبید بحسب تقدیر در ان سال افغان مثل حشرات الارض از زمین سے روئید چنانچہ احمد ابدالے از
 قندلر و ہرات بطرف شاہ جہان آباد شکر کشید و علی محمد روم سیدہ بعد چند سے در جہان ہنگامہ آمد آمد ابدالے سہرند
 را گذاشتہ از راہ سہارن پور پوریہ خود را بر سیلے رسانید و آشوب بے عظیم در تمام ہند بہم رسید القصد ہر روز سے
 پنج شش بار قندلر ہنگامہ بگوشش مردم عظیم آباد رسیدہ بعد ہتفا معلوم سے شد کہ فلان افغان با این قدر چیت
 از فلان جا بر فاقت شمشیر خان و سردار خان آمدہ و عملہ دارکان شمشیر خان و بختے بیلیہ دست تھاولد سے سکند
 شہر دراز کردہ کم کے از دست برد تا راج و فارت و بلے غزے آسما غہ محفوظ ماند و عبد العلی خان تمام روز در خانہ
 شیخ عبد الرسول مذکور گذرانیدہ شب بجا نہ خود رفت در ان وقت کشتیا سے خانہ ایشان سیرا بابر بردار صلا حان

لشکر محاصره سوار سے کہ عبارت از پیرہہ باشد موجود و میا بود سر ذرا طالعان عرض کرد که درین وقت شهر مثل عرصه قیامت
 است و امرایا غنیمت تمام نیافتند اگر بر گشتی مع خصوصان و اعمال و افعال متنع الا فلکاک سوار شوند بی اندیشه بدی توایم بود
 و تا طبیب شیراز سے کرده سے رویم دیگر کسی با سنے رسد الحق صلاح خوبی بود مقدرات نگذاشت که بعین آید بعضی کسان
 خیالات دوران کاواندیشہ های غیر صواب نموده در مملکت عظیمه افکنند بعد چند روز مراد شیرخان چون مشید الارکان گشت
 یکے را فرستاده عبدالعلی خان را پیغام آمدن بر سنے ملاقات فرستاد و عبدالعلی خان بطوریکه سوار شیش معمول بود که برود
 بر پا کے و فبا چند سوار و پیاده رفت هر گاه بروز دوازده رسید بعضی از خواص مراد شیرخان برفق و مدار التماس بیرون
 ماندن رقتا و رقتن بدون یراق نمود عبدالعلی خان بگمان آنگه اگر بد سنے با من منظور داشت با وجود قدرت این چشم
 چرا سے طلبید برفق گفته او عمل نموده بدون یراق با دوسه خدمتکار اندرون رفت و آن بعد سباب بیرون سنے
 را تبرع اتباع خود داده عبدالعلی خان را بر پا کے خود مع معتدان پیش شمشیرخان فرستاد شمشیرخان بجز و استماع
 این خبر بر بنه پا دیده در محن خیمه خود دریافت و عذر خواسته زیاده از حد نموده بعزت و احترام بر پا کے خود نشانی
 نجانہ اش باز فرستاد و دوسه کس را بر دروازه برآ محافظت نشاند بعد چند یکم مردم عبدالعلی خان سخنان پریشان
 گفتن آغاز نهادند و خیر اراده مهاجرت جنگ باین طرف اشتها ریافت توهم بیجا با طلبیده در خیمه مقید داشت و بسے
 مراد شیرخان و سپه مصطفی خان فرمان بکشتنش داد چنانچه ملازمان او خان مرقوم را حسب الامر بر گشتی سوار کرده
 آن طرف دریا بروه با مرما مورستند و عبدالعلی خان مع رفیق خود حیدر نواز خان مهلت غسلی و دور کعت نماز
 خواسته بآن مشغول بودند که درین اثنا حکم مانعت رسید و سپه و کس را بر گردانیدند شاه صادق باعث این احتمال
 و فاسن افعال عبدالعلی خان گردیده نجانہ اش آورد معودا که اگر بیگانه مهاجرت جنگ روسے نماید عبدالعلی خان
 از جاسے خود بچنید و مصدر فساد سنے و امرے درین خصوص نگرده و سنده نثار خان که باز زمیندار سرس کشته و اللام
 بیت جنگ کاوشها نموده اخراج کرده بود وقت رسیدن خبر بیت جنگ زمیندار و اتباعش او هجوم آوردند
 خان مرقوم باز ریکه همراه داشت مع معدود سنے از رقتا باستقلال برآمده خود را بر هتاس رسانید علی قلی خان قلعه دار
 آنجا بخش خلق و سمان نواز سنے پیش آمده بر قلعه جاسے داد و خانه فقیر که عبارت از خانه والد است از صدقات
 تراج و غارت افغانه قی تقاسے باین تقریب محفوظ داشت که اول سیکه از جمعه داران بهیلیه ملازم نالد که در آن وقت
 همراه بختے بهیلیه بود محافظت در پاسے حرم سرا و دیوان خانه نمود و بعد ازان روز دوم نجات در خان که نهایت
 مقرب الدوله شمشیرخان و اجهان والد بر او این قسم ثابت بود که او قرضے از والد داشت و والد وقت رقتن از
 عظیم آباد کاغذ تسکات ده دوازده هزار روپیه را چاک نموده زر مذکور با و بخشید و همین قسم شیخ محمد صلاح لکنوسے و
 کالے خان بلعین که بریکے زیر بار احساسش بوده اند در محافظت کوشیدند قبل ازمین ساخته نجات در خان از شمشیرخان
 جدا گرفته بود که حو سنے سید باریت علی خان بمن با بخشید و وقت تسلط ازان خانه تفرضے نباید کرد و الا من بر آرشا
 دو تنو بان بیت جنگ را آگهی خواهم داد چون شمشیرخان با او عداد اندیچه بیت اختصاص عجیبی داشت قبول نموده با
 نجات در خان عهد و میثاق سو که تقسیم غوث الاعظم نموده بود ازمین جهت نجات در خان مع شیخ محمد صلاح و کالی خان و
 و شب و دیوان خانه ما بوده آمد و رفت بدر بار سنے نمودند و اگر کسی محرم فتنه گشته اراده جاسے نمود

رفقائے خود را که دوسه هزار کس بوده اند جمع کرده مستعد مقاتله می شدند باین صورت تا حق تعالی آن مکان را از
 چنین حادثه عظیم در امان خود محفوظ و مصون نگه داشت و حیدر بیست جنگ را سید محمد اصفا - مغل که پدر زن میر حیدر
 کو قوال مشهور و اما و میرزا داراب مرحوم بود با التماس میر حیدر علی بروی آشته آورد و جزو سبب از صاحب انبیا که
 پسر دروازه از خدمات پایاسل محفوظ مانده افتاده بود نیز بهر سبب کفنی که از کربلا سبب علی آورده بود و بد
 داده و زمینگی که احوال معروف بمقبره بیست جنگ در محله بگیم پوره از محاللات عظیم آباد است و زر خرید بیست جنگ
 مرحوم بود و دفن نمود و شمشیر خان و نامراد سراسر عناد چون خبر حرکت مهابت جنگ از مرشد آباد شنید بی حیای
 را کار فرما شده زن و دختر احترام الدوله را با سپه کوچک او میرزا مهدی نام بر رتبه بیست و غلات سوار کرده
 از رسته بازار عظیم آباد عریان و در نظر مردم نمایان بایشگر گاه خود بر دند و مورد لعن و طعن موافق و مخالفت گشتند
 و در چند روزه اقتدار استغاثه و وبال خلائق بردوش خود بر تپه برداشتند که غیر از نویسندگان اعمال دیگر را
 مجال تحریر و تفسیر آن نیست و قریب بچهل هزار سوار و اندک کت از زمین پیاده با که آنهم اکثری افغانه بودند میرزا
 و مرید را که با خود از بدنه تمبر اسلات و ارسال سفرات متفق نموده بودند نیز کیدل گردانیده و تمام توپخانه عظیم آباد را با سوار
 مهیا مازم حرب مهابت جنگ گردیدند.

ذکر رسیدن خبر وحشت اثر گشته شدن احترام الدوله بهادر بیست جنگ
 مهابت جنگ و استعداد نمودنش بجنگ افغانه و آمدن لعظیم آباد و طفر
 یافتن بر شمشیر خان و میر حبیب و غیره معاندان بتا بیدایز و مسلمانان

زمانیکه مهابت جنگ بدایه حرب و تپه میر حبیب و جانوبی مرید از مرشد آباد برآمده او اسطر زمستان در امانی گنج
 نیمه داشت خبر این حادثه عظیم و سانحه کبر سبب رسید اگر چه با اعتبار تسلط چنین مخالفان قوسه جنگ که حساب او کس
 و با مرید متفق بودند و چنین فرزند که چشم و چراغ خاندان و بنا بر رشادت در امور ریاست با خود همسر و همشان می برد
 بقتل رسید و برادر و دختر و دختر زاده با بقید ذول اسیر گشته و گرفتار شدند و صوبه عظیم آباد از تصرف بدر ز قریب است
 مخالفان افتاد و اکثر فوجش افغان بودند نهایت اضطراب و تشویشات عارض مزاج مهابت جنگ با طنا گردید
 لیکن در ظاهر احوال اصلا و قطعاً سر رشته صبر و قرار و عزت و وقار را از دست نداده در کمال استقلال با حضار
 تاسه رؤسای فوج از صفار و کبار فرمان داد بعد حضور و جلوس آنها سر حقه راز بر کشود و فرمود که صاحبان جنگ
 آمد و وقت آمد فرزند رشید من کشته شد و برادر و فرزندان من بیدل اسیر گشته گرفتار آمدند بعد سنوح چنین حوادث
 زندگانه ناگوار و غیر از کشتن و کشته شدن چاره کار ندارم ارادای سبب و یار و یاور من درین امر از قضا
 و محلمان کجاست همه با متفق اللعظمت و ضد دشمنند که ما طبیعیم و منقاد و تابع حکم و ارشاد و بعد استماع جواب بلا پایانه
 فرمود که چون حقوق رفاقت شما از سالها بر من است هر که داعیه رفاقت و امانت من داشته باشد من هم جان و
 مال خود را از او مضائقه نخواهم داشت و دیگر ارضیت نباشد متعرض احوال او نیستم چه نگرگاه موت را چنین حیات
 ترجیح داده باضم بر اسیر شدن معنی و کار نیست قاطبه حاضران چه کیز بان بعبرفض رسانید بلکه بر بنندگان حقوق

خود را در جنگ بنا بجای ثابت و بانواع عواطف و عنایت مشغول بوده ایم اکنون غیر از جانفشانی اراده دیگر نیست
 فرمود که اگر بر قول خود صادقید پیمان را بایمان موکد و مضید سازید که موجب فریاد و اعتماد و ازدیاد و ثوق من گردد چون
 قبول نمودند قرآن را حاضر ساخته از جمیع رؤسا در باره وفاق و لیاق قسم گرفت و بعد از آن گفت که من بدیون شما هستم
 و در وجه بمشاوره شما بر زمین باقی و لازم الاداست در رسانیدن و جوه مذکور متعسر نخواهم بود و هرگز در چنین حال که شما
 مضائقه جان خود در راه من ندارید من نیز صرفه در ادکمال نخواهم کرد لیکن مسئول آنکه میروم در راه از طلب خود از من
 بگیرید فرق سپاه بجمع قبول نموده در امر رفاقت یکسو و متحد شدند آنگاه همت جنگ در فکر سرانجام زرافتا ده میلی
 از شمامت جنگ و وسیع از زوجه او یعنی صبیحه خویش و از جنگ سیئه و دیگر مهاجیان و سایر کاران و اعیان نیز فرغ
 گرفته تنخواه سپاه را بسعه بلیغ موافق فرمود و هنوز هم از سر سوم آنها و جمعی باقی ماند در نیولافوج مرسته بجواسی شهر سیئه
 شروع بنگار سازگی نمود چون جنگ مرسته سماجت دارد و یکجا و یک محل می باید دستیز و آو نیز آنها مقرون بجزار
 و گریزی باشد در رفتن عظیم آباد خاطرش آتر دوسه رویداد آخر از امانی گنج بیجا قیام مرسته تجسم فرمود و تا سرانجام
 سفر عظیم آباد و تهیه اسباب در محل مذکور اهتمام ورزیده صولت جنگ را به بگوان گوله فرستاد که سدر راه مرسته
 از اینجا تا شهر بوده مسالک وصول رسد غلات مسلوک دارد تا اگر آن روزی نهد و فرمود که مرا محاربه با افغانه و
 نهنفت تا عظیم آباد ضرورت است اغراض ازان امکان ندارد و مرسته درین نواح انتشار دارد و آتشش با فعل زمین
 صورت نمی تواند گرفت هر کس بهر مانع که داند و تواند برو و باستماع این مقال اصحاب قدرت دستطاعت بموجب
 آن طرف گنگا یعنی شامی در یاسی مذکور با کون مختلفه خود را کشیدند و جمیع راطاقت و استعداد خود در خانه باس
 خود میرشد آباد نشسته توکلا علی افتد قلعه آرمیدند و مهاجرت تهیه حرب دیده و از سر انجام حسابیکه باید فارغ گردید
 بحسن بیان و اعطاء و احسان تالیف قلوب سپاه نموده در اوائل ماه ربیع الاول سال یک هزار و یکصد و شصت و یکم
 با پانزده شانزده هزار سوار و قریب بیست هزار برق انداز رایات عز و جلال سمیت عظیم آباد برافراشت و از زمانی که
 نهنفت نموده در جیپانے ده که سه کر و سه مرشد آباد دبراه عظیم آباد واقعست نزول نمود و شمامت جنگ بهادر
 و عطاء الله خان بهادر نائب جنگ را با پنج شش هزار سپاه گذارشته میر محمد جعفر خان را نیز مشغین مرشد آباد فرمود
 دنیا بر اینکه سالها سے بسیار خدمت بخشگر سے میرند کو مغموس بود و بسیلہ التماس و ستمد عای شمامت جنگ و چون
 عرصه باخند سے قبل ازین ساخنه براسے اشرف ناد و لچو کے او مرتبه ثانیہ از غزل نورالشریکه خان خدمت بخشگر سے
 بنام میر محمد جعفر خان مقرر شد و بدین سبب که مرسته در حواسے مرشد آباد بود و مطنه آن می شد که در کوچ چارسو سے
 لشکر منصور محیط بوده مانع وصول جناسس غله و باعث حرج مردم و عسرت معاش لشکر یان خواهد شد فرمان داد که
 بقالان عمده اردو و دیگر جمعیکه استطاعت داشته باشند بقدر مقدور غله و غیره با محتاج برسدندین بهادر
 تہ بعد انتظام مهام ضرور سے از جیپانے وہ اعلام اقبال برافراشت و بدفع اعدا سے همت گماشت و مرسته
 بعد منتش شایع معروف را گذارشته دست از مرشد آباد برداشته از راه جنگل سربا لغزت و اقا انانہ زوایم آباد

ذکر فرستادن معین الدوله سیف خان شیخ دین محمد جماعتی و از ملازم سرکار

خود را به ملک شجاع الملک بهادر مهابت جنگ و بعضی سوانح اثناس راه

سین خان نو جبار پور پنه شیخ دین محمد ولد شیخ مجاهد را که جمعه دار عمده سرکار او بود با یکبار پانصد سوار برسم اعانت فرستاده خود بعد زیار سے تمک هست شیخ دین محمد از گندم گول عبور گنگا منوره در زمانیکه مهابت جنگ بمونگیر رسیدہ روز سے چند نیا بر بعض امور مقامات داشت و در سلطان گنج گردید و مرثیہ خیرش شنیدہ از حوالی لشکر مهابت جنگ ایلغار نموده شیخ مذکور را مع مہل سببانش فرود گرفت او تمام روز با جہتے کہ دہشت جنگیدہ پایدار سے پانمایان نمود و بجای فرستادہ مهابت جنگ را اعلام کرد مهابت جنگ اگر چه فرستادن فوج دور از خود صلاح نمی داشت اما بضرورت پیران عمر خان و دیگران را کہ ملک او فرستادہ ہنوز آنہا فرسیدہ بودند کہ مرثیہ قریت شب دیدہ وقت غروب آفتاب مجسک خود برگشت و شیخ دین محمد فرصت یافتہ وقت شب کوچیدہ اول صبح بلکیان بلحق گردیدہ با اتفاق مجسک مهابت جنگ رسیدہ روز دیگر ملازمت و شرف حضور مهابت جنگ رسیدہ مور تخمین گشت در ضمن ذکر احوال اتما حسن نمود کہ باروت عنایتی سین خان درین جنگ اختتام یافت قدر سے از سرکار عنایت شود تا در جنگ افغانہ حاجت بالتماس نباشد مهابت جنگ درین باب استاد کے نموده در صرف باروت استجا بنا نمود شیخ مذکور طہار امتداد و مدت جنگ کہ از صبح تا ایشام بود سیکر مهابت جنگ در قبول آن تردد داشت ہزار مساجت قلیل باروتے عنایت نمود محل تعجب است از چنین امیر مقتدر سے در چنین اوقات اینہمہ مساجت در اعطا کردن قسم اشیاء فاعبہ و ایاد الی انہی و در عبور ہمین مفرد دست بیک بدخشے کہ سیکر از جماعہ واران سرکار بود شخصی را گرفتہ آورد بعد استفسار و استگشاف معلوم شد کہ خطیب اعطاء اللہ خان بنام شمشیر خان و سردار خان شتلمبر استندعای مرافقت و موافقت و ترغیب با اتحاد و اخلاص و تخرعین و تشجیع بزحار بہ ہماہ دار چون مهابت جنگ بہ باگا پور رسید مرثیہ مع میر حبیب از جنگل برآمدہ بر سر نالہ چنیا نگر اندکے با سافہ لشکر چیدہ و بعضی مردم بنگاہ راز بخانیذہ رو بواہ سے فرار نہاد چون عساکر صفوں مهابت جنگ وارد مونگیر گردید راہ سندر سنگ زینیدار کاہ سے کہ پروردہ مهابت جنگ و حقوق شد اس عنایت اولو مع کاہکار خان سین زینیدار ترہٹ و ہما سے بلاذت مهابت جنگ رسیدہ مور عنایت گردید و مقارن ورود اینہا زیدہ افغنا سوتہ العلماء کاشف رموز خفیہ و جلی مولانا میر محمد علی ادا م استہ غلال افغانہ مهابت جنگ رسیدہ شہرت ملاقات خود شرف فرمودند اندکے از احوال سعادت ایشمال ایشان در پایان ذکر سلسلہ مهابت جنگ و علتش از دنیا مذکور خواهد شد و خام حسن خان ہم کہ از کنگ ہر فاقہ سہارنار خان برگشتہ بعظیم آباد سے آمد نزدیک پیلوار سے سانچہ ہوش پرداز گشتہ شدن خاوند خود مہبت جنگ بہادر شنیدہ ہنابہ بعضی مہات راہ بدر رفتن نیافت و با شمشیر خان بودہ انتہا ز فرصت سے نمود خبر قرب وصول مهابت جنگ شنیدہ از لشکر افغانہ کر نیختہ در مونگیر ادراک شرف عنبہ بوسے نمود و اسمعیل قلی خان کہ حاکم مونگیر بود از اجاگر نیختہ در مرشد آباد بکلاہت مهابت جنگ زنگر دیدہ اما از نظر افتادہ

ذکر نصبت شمشیر خان با افغانہ فراہم آمدہ از باغ جعفر خان بداعنیہ استقبال مهابت جنگ و ملاقات افغانہ با مرثیہ و میر حبیب و مخاومہ سرو و فرقیہ با ہم دیگر

از آن طرف شمشیرخان و سردارخان نیز با حتم فرام آورده خود که پنجاه هزار سوار بود برهنه بودند و بار علط کار از باغ جعفرخان بفرستادند
 قصبه باره روانه شد و مهابت جنگ بعد از چند مقام که بنا بر آرام سپاه لائق بود از موگیر مستطیر تباکیدات رباست اعلام غفران تمام
 برافراشت در همین اثنا میر حبیب با جانوبی سپر گهو و بوسله مع فوج مرسته در جوار عظیم آباد رسیده از آمدن خود با فاعنه آگهی داد
 و افغانه که اول تخریک میر حبیب و مرسته باین امر اقدام نموده بودند بقصد ملاقات بار دوسه مرسته رفتند و میر حبیب که قصبه
 پر داز سب و آتش افروز در مزاج داشت و بانواع پشته در تخریب بنا دولت مهابت جنگ و ملک بنگاله ساع بود
 اما طالعش یا ورسته نمی نمود شمشیرخان و سردارخان را بطعاسه خلع فاخره امتیاز بخشید و با داب نوکره نواخت و برغم
 خود سو بدار سبهار با نفاق و لویض نموده رخصت انصراف ارزانی داشت افغانه بنا بر اثبات دعوی مواجب مشا بهره دین
 خصوص جمعیت نموده روز دیگر میر حبیب و میرزا محمد صالح و موهن سنگه و غیره هم چند کس را تقرب صیانت طلب نمودند و
 بعد ادا سب مراسم مهاست خیمه که برای آسایش و خواب آنها بر پا کرده بودند نشان داده و بمنازل معینه خود بارفته جمع از
 افغانان را فرستادند که بطریق چوکه حوالی خیمه میر حبیب باشند و بر گاه مشارالیه قصد رفتن بلشکر خود نماید منع گشته بگویند
 که ما بگفته شما بر این امر اقدام نموده کار نوکره تمام کرده ایم وزین الدین احمد خان را از میان برداشته پنجاه هزار سوار و پیا
 نوکر گذاشته مستعد رزم و پیکار مهابت جنگیم در نیصورت مبلغ سبب چهل لک و پیمه که تا حال نخواه سپاه شده است تدبیر آن نمود
 باید رفت این را بر ملا افتاده میرزا محمد صالح را از خارج سموع گشت نامبرده تدبیر سبب با خود اندیشیده چند سوار مرسته را تعلیم نمود
 که شبایرون لشکر رفته از اینجا مضطرب الاحوال گشته عنان داخل لشکر شمشیرخان شود و خبر رسید که مهابت جنگ رسیده آنها
 بطور سحر و جمل آورده آوازه رسیدن مهابت جنگ در لشکر شہرت دادند میر حبیب و غیره لبرای سبب قصد رفتن بلشکر خود
 نمودند درین اثنا شمشیرخان و سردارخان رسیده اظهار عا نمودند میر حبیب جواب داد که بالفعل توقف و این گفتگو با
 موجب مفاسد و مخالفت مسامحت است و سرانجام اینقدر مبلغ آستنگی و بعد رسیدن بلشکر گاه خود می توانم نمود و حالاً از همه هم
 تدبیر جنگ و مدافعه دشمن است که حریت بر سر رسیده بلشکر آنکه بعد گفتگو سبب بسیار میر حبیب دولت رو پیمه را که در ابتدا
 موعود بود قبول نموده مهاست راضی من داد و او متعهد شد که بالفعل برساند باین تدبیر میرزا صالح خود را ازان ورطه
 هولناک مع میر حبیب نجات داده مسبک خود رفت و روز دیگر تقارب فریقین مقابل غنیتین رویداده فاصله بین بعسکین
 بیش از سه چار کرده ماند *

ذکر جنگ نمودن مهابت جنگ با شمشیرخان و سردارخان و میر حبیب و جمیع مرسته ها که
 بهیئت مجموع کمتر از هفتاد و هشتاد هزار سوار و پیاده بنوده اند و خلف
 یافتن بران فوج ابنوه به محض تاسید است ایزد جبار * * *

غالب شجاع الملک حسام الدوله محمد علی ورد سبب خان بهادر مهابت جنگ که در تدا بمر حروب و جنگیدن با اعدا در زمان خود
 غیر صفت جاہ نظیرند اشک در یاسه گنگا را دور داشتن مناسب ندیده کناره اش نمنی گذاشت چون از قصبه
 باره برآمد و یا چه کوسه که سابق گنگا بود و حالاً دریا این طرف را گذاشته آن طرف جارسه کردیده در میان جزیره که
 درینجا با معروف بدیره است افتاده و یا چه محتره کم آب این طرف مانده بود مردم شمشیرخان معبران را محکم گرفته نو پیا

خود و کلان بردم آن چیدہ بودند و عبور از انجا دشوار بود و سہایت جنگ معجز مذکور را گداز شسته بقدر و پختل بر بہنہائی زمیندار کے
پیشتر بطرف مغرب شتافتہ عبور نمود مردم ہاشمیر خان بر این عبور کہ سبے خبر آنہا وقت سحر میر شدہ بود آگہی یافتہ سر اسیر شتند
و با مضطر از توپہا و آلات و ادوات حرب را بر جا گداز شتہ خود بد رقتند این اول شکست و دوسہمی بود کہ ہاشمیر خان داعی انش
رسید درین منزل مہابت جنگ بنا بر پاس شب خون و حیلہ و ریہاسے افاغنے سپاہ درون افواج را مرتب ساختہ از حیلہ گاہ
خود بیرون رفت و بہ نزدیک توپخانہ کلان کہ سابق تر از جمیع فوج و کمتر فاصلہ بمردم مخالف داشت تمام شب بسر برد چون
صبح اقبال او رسید و بر توپخانہ عواطف ایزد سے باد ادا رسید اول صبح نماز مکتوبہ را ہزاران نیاز تقدیم رسانیدہ و
جہہ عجز و انکسار بر خاک معرکہ کارزار مالیدہ از جناب و اسبب المواہب جل جہانہ فتح و ظفر بر خصم سپاہ اختر درخواست و خاک
ترتبت مقدمہ سید الشہداء عم کہ ہمیشہ در چنین اوقات با خود داشت بر آوردہ قدر سے ازان ترتبت طاہرہ راناصیہ آرا سے
خود ساخت و رقت از حد برد برد چون اشک ایستاد از نامہ حقیقہ نغمہ ناسالت نمود و بر فیصل خود سوار مہیاسی کارزار
گشتہ نزدیک بدہ معروف بکسر آرائی جا کردہ و غربے قصبہ باڑہ بر آب دریا سے گنگا بتربیب افواج پرداخت بہادری خان
راتا توپخانہ جنبے پیشتر از جمیع فوج گداز شت و حیدر علی خان بہادر را با توپخانہ دستی عقب بہادر سے علی خان و پشت لہیان
رحم خان و میر محمد کاظم خان و دوست محمد خان را جان سے دادہ ہر اول ساخت و بطرف یمن کہ دریا بود فقیر اندیک خان
و نور اندیک خان و شیخ جہان یار را مقرر فرمود و بطرف چپ کہ مرہبہ آن طرف و ہم بطرف پشت بود نواب صولت جنگ
و محمد الیار خان بہادر و محمد ایرج خان بہادر و راجہ سندر سنگ و پہلوان سنگ و کامکار خان و چند سردار دیگر را تعیین نمود
و عمر خان را با فیصل نشان خود مع پسر انش کہ عبارت از اصالت خان و دلیر خان و احمد خان و محمد خان باشند پیش رو خود
نگہداشت و در ساقہ لشکر شیخ دین محمد را با جمعی از ملازمان و جماعہ داران مقرر داشتہ خود در قلب لشکر قرار گرفت و ہاشمیر خان
و سردار خان نیز با سے چہل ہزار سوار افغان و پیادہ ہا سے بخشی بہیلیہ و افاغنے تازہ فراہم آمدہ متبویہ صفہا پرداختہ بطرف
دست چپ خود کہ جوئے از گنگا جا سے بود حیات خان نام افغانی جماعہ دار را با چند ضرب توپ کلان از جوئے مذکور
گذرا بندہ مقرر داشت کہ از طرف راست نواب مہابت جنگ بخاطر جمع گولہ ہا سے توپ بر او و لشکر انش زند و خود از
کنارہ دریا تا عرضہ عبید صفوف آرا سے مستعد مقابلہ اسناد و مرہبہ از طرف دست چپ و عقب لشکر نمایان گشتہ بعد ہر ساعت
حملات و یورشہا سے نمود و بحسب طلب نواب مہابت جنگ رابع لشکرش نگین و امد در میان گرفتہ از چہار سو اعاطہ داشتند
حق آنت کہ درین جنگ آن امیر صائب تدبیر و بہادر دلیر جراتی کردہ و استقلالے بجا بردہ کہ بے شائبہ تکلف کتر شہی
را در چنین مقام این قسم ثبات قدم و اطمینان خاطر میر آمدہ باشد چون تلا سے فریقین و تقارب فیتین رویداد و شروع بتوپ
انداز سے کردید از انجا کہ فتح و ظفر باہاد ملیک مقتدر نصیب مہابت جنگ بود و اول جنگ گلہ توپے سردار خان
رسیدہ سرش پرید و دوزنہا دآن سرما کہ لجاج و عناد برآمد از کشتہ شدن سردار خان کہ مالک نصفے از افواج و دار
تراز ہاشمیر خان بود پشت لشکرش شکست و ہمراہیہا کہ سردار خان را از دست رفتہ تفرقہ دران مردم افتاد و جو انان سہنور
بشاہدہ تزلزلے دران لشکر اکثر سے بجنہد مہابت جنگ آمدہ التماس پوش سے نمودند برفق و مدارا در جواب میفرمود
کہ لہجہ تاشا سے برق انداز سے باید نمود بعد ازان انشا اللہ تعالیٰ البتہ پوش کردہ خواہد شد درین ضمن حیدر علی خان
بہادر پیش قدمے نمودہ پیادہ ہا سے برق انداز را دلد ہے با فرمودہ و شلک آتشبار بران جماعہ صاحب ادبار بتوئے

نمود که روز روشن چون شام او بار از کثرت دود باروت بران تیره سخنان سیاه بود چون سحر که کارزار دود و مه جنگ بر مخالفان نوبت
 با وجود وسعت میدان جنگ گردید شیخ جهان یار و فقیر الله بیگ خان حکم فرمود که تبا زنده و بر اعدا حمله رند اما اثر سے بران تهر تب
 نگشت درین اثنا مرسته و میر حبیب با فوج افغانه که سمرقند داشت بطرف چپ مخصوص بر ساقه لشکر بهیئت مجوسه پورش نمود
 هجوم آورد سراج باله که فیصل سوار سے اوله صق بغیل سوار سے فاضله نواب معلم بود معروفه است که غنیم پورش بر سر آورده
 و نیز متصل رسید تدار کس هم منظور باید داشت نواب معلم جناب کمال غیله غلظت فرمود که غنیم در حریف من پیش رو است
 از مرسته پیر والی ندارم الا الله تعالی بعد فتح و ظفر با فاعنه مرسته را نیز بعون الله و تائیده ادب میان بر میدارم و اتفاق
 بطرف مرسته و هجوم و غوغا سے او نکرده بار تا کید فقیر الله بیگ خان و شیخ جهان یار بر آید پورش فرمود درین وقت سوار
 از رحم خان و دوست محمد خان و میر محمد کاظم خان و حیدر علی خان که بر اول بوده اند سیده معروفه است که الحال صلاح
 و دلور کش نمودن است و مانند کان بر اعدا سے می تازیم خداوند هم امانت فرماید فرمود که آفرین بهادران استظهار نصرت
 الهی بنازید و ما هم بر سر خود رسید و آیند چون سوار مذکور بر گشته رفت مهاجرت قبضه گمان بروست جرات گرفته تیر از تیر
 کشیده دست نیاز بدگر گاه چاره ساز بدمار داشت بعد مسالت نصرت و ظفر بر دشمن تیره احترام بر اسپان رکاب فرمود که
 بهادران حال از ان اسپ تا ختن و جان با ختن است سیر کرد ابروس تحصیل نام و نشان در میدان مردان باشد مردوار یکوشه
 و خود یکبار کمان را کشیده و او را در دست دیده سوزان تیر بر پله گذاشت و حکم نواختن سازد و آنه ظفر فرمود چون صدای
 تقارن شد و ما نے بلند شد با خاطر مطمئن قبل سوار کرد دشمن را ندانند فوج بر اول بمشاهده جسارت خاوند ارجاسه خود جنبید
 نهایت جنگ نیز همندان آنرا رسید درین گرمی دوست محمد خان و میر محمد کاظم خان که بر یک فیصل سوار بوده اند داعیه
 سبقت بردگران نمودند و یا سے نام و نشان خود کردند و باز را گیر و دار گرم کردند هر یک از حاضران با مخالفان حال
 خود در آویخت و خون خصم را چون آبرو سے بیدلان بر خاک ریخت میر کاظم خان و دوست محمد خان فیصل خود را پیش برده
 با فیصل مراد شیر خان برابر کردند میر کاظم خان خواست که تخته بود چشم را گرفته بر فیصل او سجد مراد شیر خان اگر چه رحم گو سے داشت
 لیکن تیغه خود را کار و انفا سے بردست میر کاظم خان چنان زد که بعض انگشتان دست راستش مقطوع گشته تخته از قبضه اش
 بدر رفت دوست محمد خان بر دست و بر هودج فیصل آورد سیده بر سینه اش نشست میر کاظم خان با انگشتان مقطوع نیز بر فیصل
 مراد شیر خان رفته امانت و دست محمد خان نمود و اتفاق سرار بگردان و جدا نمودند اما شمشیر خان دران گیر و دار معلوم نشد
 چگونگی از فیصل خود بر زمین رسید و جیبیک یکدیگر لازم سرکار مهابت جنگ که بمصاحبت و ندیمی دلیر خان سپهر عمده خاں لبرمی برد
 سرش را بریده آورد و سر بر غرور آن هر دو بیفزوست تقدیر بیبری قبل نواب مهابت جنگ رسانید و آن جناب بعد جنین
 فتح که ابواب انوار شاد ما نے برد سے او کشت و ناصیه شکر گزار سے در بارگاه حضرت بار سے بر خاک نیاز سوده و شاد
 شکر کرد و در جنر طافت بشر سے گنجد تقدیم رسانید و حکم نواختن شاد دیا نه محمد د آفرمود فوج مرسته که جانب بسیار امید و اگام
 خویش بود و بشا به امریکه در خیال کسه میگذاشت مضطرب الاحوال در کمال افعال معترف بشجاعت و سپه دار سے
 عروج نیز اقبال آن سببها گوهر اسر دولت و کامگار سے رو لود سے فرار گشته داشت و مهابت جنگ قرین فتح و اقبال
 در کمال جاه و جلال متوجه اردو و کجانشان گشته برنگاه آنها قبه بارگاه خود برافروشت

ذکر ملاقات آمنه بگم دختر مهابت جنگ مع اولاد با پدر و الاکثر